

PAVADONIS

¹ Lai Kungs tevi svētī, brāli Nevil! Es esmu tik laimīgs, ka varu šovakar atkal būt dievnamā. Tikai esmu nedaudz aizsmacis. No rīta bija diezgan garš vēstījums, bet es, protams, jutos laimīgs par to. Man pašam bija prieks to runāt, un es ceru, ka jūs to klausījāties ar prieku.

² Neaizmirstiet, vienmēr atcerieties, ka tieši šīs lietas veido Kristus kalpu. Redziet, vispirms ticība, tad tikums. Un tagad atcerieties, Svētais Gars nevar pabeigt Dieva celtni, iekams viss nebūs Svētā Gara pārvaldīts. Saprotat? Nav svarīgi, ko jūs darāt. Šīs ir tās lietas, kas veido Kristus Ķermeni, redziet, šīs lietas. Lūk, neaizmirstiet, ka...ka vispirms tā ir jūsu ticība; tikums, zināšanas un pārējās lietas – tās ir jāpieliek, līdz būs redzams Kristus pilnības mērs, un tad Svētais Gars nonāk un apzīmogo to par vienu miesu. Šīm lietām ir jābūt.

Tāpēc Jēzus sacīja: “Viņus pazīs pēc viņu augļiem”. Redziet, augļi! Jūs nevarēsiet atnest augļus bez visa tā, kas jūsos tos atnestu. Un pēc tam, kad tas viss ieņems pasaulīguma un...un nešķīstības vietu, un tā tālāk, tad ir izdzīta visa neticība, tad aiziet projām visas šīs pasaules lietas un tad nepaliek pāri nekas cits, kā vien jauns radījums Kristū.

Un pēc tam Vēstulē Efeziešiem 4:30 ir teikts: “Un neapbēdiniet Dieva Svēto Garu, ar ko esat apzīmogoti atpestīšanas dienai.” Apzīmogoti Dieva Valstībai! Lūk, neaizmirstiet to. Paturiet to prātā, ka vispirms ir jābūt šīm lietām. Tad kā zīmogs ir Svētais Gars, noslēdzošā daļa, kas apzīmogo mūs Miesā. Labi.

³ Mums ir lūgums no māsas Litlas Čikāgā, viņas vīrs ir cietis auto avārijā un ir uz gultas, būdams par mata tiesu no nāves. Un Edīte Raita, mūsu māsiņa no šejienes, kuru mēs pazīstam jau tik ilgu laiku, viņa šovakar ir mājās un viņai ir ļoti, ļoti slikti, un viņi lūdza, lai to paziņo draudzē, lai mēs visi kopā varētu palūgt par šo vajadzību. Nolieksim uz brīdi mūsu galvas lūgšanā.

⁴ Mūsu dārgais Debesu Tēvs, mēs ticībā esam sapulcējušies pie Dieva troņa, un mēs lūdzam Dievišķo žēlastību šiem lūgumiem. Brālis Litls ir cietis avārijā un ir tuvu nāvei. Dievs, palīdzi viņam. Lai Svētais Gars ir blakus viņam tur gultā un atved viņu atpakaļ pie mums, Kungs. Un es lūdzu par Edīti Raitu, Dievs, lai Svētais Gars viņu šovakar apmeklē un atjauno viņai veselību. Dāvā to, Tēvs. Tu esi to apsolījis, un mēs tam ticam. Un kā šorīt mēs nodevāties pārdomām, ka attālumi Tev neko nenožīmē, ka Tu esi vienādi varens gan šinī zemes pusē, gan tanī, jo Tu esi visuresošs, visuvarens un bezgalīgs. Un mēs lūdzam, lai Tu atbildi uz šiem lūgumiem, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

⁵ Es ļoti priecājos, ka šovakar atkal esmu šeit, lai... Es zinu, ka ir karsts. Tās ir trīs sapulces pēc kārtas, un tas... Es zinu, ka dažiem no jums laikā starp rīta un vakara dievkalpojumiem bija jānobrauc pat piecsimt jūdzes. [800 km.–Tulk.] Un pēc rītdienas man būs jāstūrē tūkstoš četri simti [2250 km.–Tulk.], tāpēc es...es ticu, ka šis ir bijis īpašs laiks katram no jums. Un šis ir bijis īpašs laiks arī man, apciemojot jūs. Tikai vienas lietas mums trūka – ļoti daudziem nācās palikt ārā, jo nepietiek vietas, krēslu rindas nevar likt pārāk cieši, ugunsdzēsības dienests to

neatļaus. Tad nu tagad mēs cenšamies nedaudz paplašināt draudzes ēku, lai tad, kad pulcējamies, cilvēkiem būtu sēdvietas.

⁶ Un tā, jūs vienmēr, jebkurā laikā, jūs esiet laipni gaidīti šajā dievnamā, kur nav nekādas mācības, izņemot Kristu, nekāda likuma, izņemot mīlestību, nekādu grāmatu, izņemot Bībeli. Tādējādi... Un mūsu draudzes gans šeit ir brālis Ormans Nevils. Šeit pulcējas daudzi cilvēki, kuri sanāk kopā kā starpkonfesionāla baznīca, kur jūs varat nākt un pielūgt Dievu tā, kā jums diktē jūsu pašu sirdsapziņa. Mēs vienmēr priecāsimies jūs šeit redzēt. Tātad nāciet, kad varat, un mēs vienmēr ar prieku jūs uzņemsim.

⁷ Cik man zināms, tad nākamā reize, kad es būšu ar jums, būs tad, kad draudzes nams jau būs pabeigts. Un es vēlos, lai tad, pēc draudzes periodiem, lai tad mēs pievērstos septiņiem pēdējiem zīmogiem un...mācīt par septiņiem pēdējiem zīmogiem no Atklāsmes grāmatas.

⁸ Bieži vien gadās, ka atnāk slimi un nomocīti cilvēki, un šo sapulču laikā, kad ir vajadzīgi pravietiski redzējumi, viņi nāk uz īpašām pārrunām. Kad es tajā ieeju, tad es...es vienkārši neuztveru atšķirību starp to, un redziet, man pēc tam ir grūti runāt. Un visi zina, ka mūsu dziedināšanas kampaņu laikā parasti sludina mīsters Baksters vai vēl kāds, bet es iznāku lūgt par slimajiem, jo tas ir diezgan grūti. Pirms kāda mirkļa es lūdzu par dažiem cilvēkiem, un pēc tam es satikos ar vienu bērniņu, kuru ārsti...kaut kas bija ar viņa muguru, jau no dzimšanas. Kad es gāju ārā, es ieraudzīju bērniņu ar ģipša pārsējiem. Šim bērnam vairs nevajadzēs būt kroplam, viņš būs vesels. Jā, protams. Es to zinu. Es par to esmu pārliecināts. Tā ka mēs vēlamies, lai mums būtu ticība un mēs ticētu Dievam.

⁹ Ikviens no jums...daudzus no jums es nepazīstu, visus kalpotājus un pārējos. Ja nemaldos, tas ir brālis Kreiss. Pareizi? Brāli Kreiss, man ir jāatvainojas jūsu priekšā, ka nevarēju tikt uz to iesvētīšanu. Varbūt es turp aizbraukšu uz kādas nedēļas nogales sapulci, arī tas būtu labi, vai ne? Tas ir Blūmingtonā. Kā jums tur klājas? Labi. Es domāju, ka daži no šiem brāļiem ir kalpotāji. Vai jūs esat kalpotājs? Jā, ser. Lai Tas Kungs jūs svētī. Cik daudz kalpotāju ir šajā zālē, paceliet savas rokas. Nu ko, tas ir brīnišķīgi. Mēs priecājamies, redzot jūs šeit, tik tiešām tas mūs priecē. Lai Dievs jūs svētī!

¹⁰ Un tā, lai mēs tik tiešām varētu beigt laicīgāk, jo daudzi pēc šī vakara dosies uz Džordžiju, Tenesiju, Ņujorku, visur... Lūk, pa ceļu brauciet uzmanīgi. Ja kļūstat miegaini un negribat piestāt kādā motelī, tad nobrauciet ceļa malā un guliet, kamēr jūs... Es tā daru, saprotiet, vienkārši nobraucu malā un guļu. Nevadi mašīnu, kad esi miegains. Tā ir slikta lieta. Un atceries, runa nav par tevi – tas otrais puisis, tas tev ir jāuzmana. Saprotat? Tu zini, kurp tu brauc, bet tu nezini, kurp brauc viņš, tāpēc tev tas puisis ir jāuzmana. Tāpēc visu laiku esiet modri, esiet nomodā.

¹¹ Un tā, šodien es gribu izlasīt Rakstu vietu, kas atrodas apustuļa Jāņa grāmatā. Lūk, šīs nelielās Rakstu vietas, kuras mēs lasām un uz kurām atsaucamies, kalpo par pamatu tam, ko mēs cenšamies pateikt. Vēl nekad, ne reizi nav bijis tā (cik vien es atceros), ka es nostātos aiz kanceles, lai mēģinātu

kaut ko pateikt tikai tāpēc vien, lai būtu pateikts. Es vienmēr cenšos nogaidīt, iedziļināties, izpētīt, lūgt, kamēr sajūtu, ka man ir kaut kas tāds, kas cilvēkiem palīdzēs. Ja es nevaru palīdzēt, tad man te nav ko stāvēt. Tas ir, lai mēģinātu palīdzēt! Un tā, protams, šovakar, liela daļa no tiem, kas šeit bija sapulcējušies, aizbrauca prom pēc rīta dievkalpojuma, daudziem no viņiem bija jādodas mājup. Bet es jums teicu, ka, ja jūs šovakar paliksiet, tad mēs pacentīsimies, lai mums iznāktu apmēram četrdesmit piecu minūšu gara saruna par kaut ko tādu, kas, kā es ceru, mums palīdzēs. Kā pamatu mēs ņemsim Jāņa Evaņģēlija 16. nodaļu, un sāksim kaut kur no šīs 16. nodaļas 7. panta, un izlasīsim līdz 15. pantam.

Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums.

Un Viņš nāks un liks pasaulei izprast grēku, taisnību un tiesu.

Grēku – jo tie netic Man.

Taisnību – jo Es aizeimu pie Tēva, un jūs Mani vairs neredzēsiet.

Tiesu – jo šīs pasaules valdnieks ir dabūjis savu spriedumu.

Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat nest.

Bet, kad nāks Viņš, Patiesības Gars, Tas jūs vadīs visā patiesībā; jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.

Tas Mani cels godā, jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.

Viss, kas Tēvam pieder, pieder Man; tāpēc Es jums sacīju, ka Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu.

¹² Lūk, tas ir 13. pantā. “Bet, kad atnāks Patiesības Gars, Viņš vadīs jūs visā Patiesībā. Kad atnāks Patiesības Gars, Viņš jūs vadīs visā Patiesībā.” Kas ir Patiesība? Vārds. “Jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs. To, ko Viņš dzirdēs, to runās”. Citiem vārdiem sakot, Viņš būs Tas, Kurš to visu atklās. Vēstules Ebrejiem 4. nodaļā Bībele saka, ka “Dieva Vārds ir asāks un spēcīgāks par abās pusēs griezīgu zobenu un ir domu un sirds prāta tiesnesis”. Skatieties: “Viņš runās, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas.” Redzat? Kas to darīs? Svētais Gars, Kurš nāks Kunga Jēzus Vārdā.

¹³ Un es gribētu uz dažām minūtēm pievērst jūsu uzmanību vārdam “vadīs”: ceļvedis jeb *Pavadonis*. Jūs zināt, ka es esmu ieguvis zināmu pieredzi mežos. Pavadonis ir tas, kurš jums rāda ceļu. Kad jūs nezināt, kurp dodaties, jums ir vajadzīgs pavadonis. Tā kā es esmu medījis visās pasaules malās, man ir bijusi iespēja tikt ar pavadoniem. Un arī es pats esmu pavadonis Kolorādo štatā, jo, pazīstot šo apkaime, ganības un pārējo, es varu strādāt par pavadoni Kolorādo.

¹⁴ Un tā, pavadonim ir jāzina ceļš. Viņam ir jāzina, kurp viņš dodas un ko viņš dara, un kā visa ceļa garumā parūpēties par tevi. Saprotat? Viņam ir jāskatās, lai tu nepazustu. Pavadonis ir īpaši izmeklēts cilvēks. Par pavadoniem piemērotus cilvēkus izvēlas valsts. Lūk, dodoties bez pavadona uz neapdzīvotām vietām, kurp iet jums varbūt nav nācies, – tas nav nekas labs. Patiesībā, ir pat tādas vietas, kur jūs bez pavadona nemaz nevarat iet, piemēram, Kanādā. Pavadonim ir

jāparaksta tava licence mežsargam. Viņam ir jāparakstās, un viņš par tevi atbild. Ja ar tevi kaut kas notiks, tā būs viņa atbildība. Viņam ir jāparūpējas par tevi. Viņam ir jāraugās, lai tu nepazustu. Viņam ir jābūt pārliecinātam, ka viņš tevi nesūta turp, no kurienes tu neatradīsi ceļu atpakaļ. Bet, ja tu apmaldīsies, tad viņam ir tik labi jāpazīst tā apkaimē, lai jebkurā laikā varētu tevi atrast. Tas viss viņam ir jāzina, citādi viņš nevar būt par pavadoni, viņš nesaņems licenci, lai varētu strādāt par pavadoni.

¹⁵ Tā visa dēļ tev dažkārt nākas sarunāt tikšanos, laicīgi sazvanīties un vienoties, rezervēt vietu, lai tevi aizvestu. Bet, ja tu... Dažreiz viņš ir tik ļoti aizņemts, ka nevar tevi paņemt, tad tu esi spiests to uz kādu laiku atlikt; šī zemes pavadona dēļ. Ar Dieva Pavadoni tā tas nekad nenotiks. Viņš vienmēr ir gatavs, vienmēr ir gatavs.

¹⁶ Lūk, ja jūs neveiksiet šos sagatavošanās darbus, un jūs plānojat doties uz mežonīgām vietām, kur jūs agrāk neesat bijis, jūs varat pazust un aiziet bojā. Jums ir viena iespēja no simts, ka jūs izklūsiet sveikā no šīm mežonīgajām vietām, tas ir, ja tur nav pārāk blīvs biezoknis, tad tev ir viena iespēja no simts, ka tu pats no turienes izķepurosies. Bet, ja tur ir ļoti mežonīgs apvidus, tad tev nav izredžu izklūt ārā. Nekādi, jo tu esi nokļuvis uz nāves takas, un tad ar tevi ir cauri, tas arī viss. Un tu aiziesi bojā, ja tev nav pavadona, kurš pazīst apkārtni un zina, kā atgriezties atpakaļ.

¹⁷ Daudzi no jums pērn lasīja to rakstu, par tiem *boiskautiem* [starptautiska jauniešu organizācija–Tulk.] Tucsonā, Arizonas štatā. Viņi gan bija uztrenēti un zināja, kā viņiem parūpēties par sevi, viņi bija izlūki. Viņi nebija iesācēji, viņi bija īsti izlūki. Viņi devās pārgājienā kalnos, bet sākās sniega vētra, un daba izmainīja savu stāvokli. Un, kad viņi nomaldījās, viņi visi aizgāja bojā, tāpēc, ka viņi... kaut kas bija izmainījies, izgājis no parastās kārtības, un viņi nezināja, kā tikt ar to galā. Redzat? Esmu aizmirsis, cik puīšu tur kalnos aizgāja bojā, kaut arī bija helikopteri un zemessargi, un nacionālā gvarde, un brīvprātīgo palīdzība, un viss pārējais. Taču viņi bija pazuduši, neviens nezināja, kur viņi atrodas. Un viņi nespēja paši par sevi parūpēties. Viņi visi aizgāja bojā sniegā, jo viņi nezināja, kurp viņi iet – vai uz austrumiem, vai uz ziemeļiem, uz rietumiem vai uz dienvidiem, augšup vai lejup, kas un kā, viss izskatījās vienādi.

¹⁸ Lūk, neskatoties uz laika apstākļiem, pavadonis zina, kur viņš atrodas. Viņam priekš tā ir nepieciešamais aprīkojums. Viņš zina, ko dara. Viņam tas viss ir pazīstams. Viņš zina, kā viss izskatās, tāpēc viņš varētu atrasties pat tumsā, un sataustīt zināmas lietas.

¹⁹ Piemēram, lūk, kāda ir viena sena pavadonu metode. Jūs zināt, ja ir redzamas zvaigznes, tad jebkurš pateiks, uz kuru pusi ir jāiet, vērojot zvaigznes. Un tu vienmēr vēlies sekot tai vienai uzticamajai zvaigznei. Ir tikai viena uzticama zvaigzne, un tā ir Polārā zvaigzne. Redziet, tikai viena, viņa vienmēr atrodas vienā un tajā pašā vietā. Tas simbolizē Kristu, kurš ir Tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Citas zvaigznes var novirzīties, bet Viņš paliek Tas pats.

Draudzes var tevi vilkt uz vienu pusi, vai citas tevi vilks uz citu pusi; taču ne Viņš, Viņš vienmēr ir Tas pats.

²⁰ Un tā, ja tu nevari ieraudzīt Polāro zvaigzni un ir mākoņains, tad, ja tu esi apmaldījies dienas laikā, tu vari palūkoties uz kokiem. Uz kokiem sūnas vienmēr ir ziemeļu pusē, tāpēc, ka koka dienvidu pusi saule apspīd vairāk nekā ziemeļu. Bet ko darīt tad, ja ir tumšs un tu nevari redzēt sūnas? Ja tu aizvērsi acis un pacentīsies ne par ko nedomāt, aizvērsi acis un, lūk, tā apskausi ar rokām koku ar gludu mizu tā, lai tavi pirksti saskartos, un tad ļoti lēnām virzies apkārt šim kokam. Un, kad sajūtīsi tādu vietu, kur miza ir bieza un saplaisājusi, tad tā ir ziemeļu puse (vējainā), un varēsi noteikt, uz kādu pusi tu ej, uz ziemeļiem vai uz dienvidiem. Lūk, tādā veidā. Jā, ir daudz tādu lietu, bet priekš tam ir vajadzīgi pavadoni, lai zinātu, kā tas viss ir jādara. Parasts cilvēks tur nostāsies un teiks: “Es tur nejūtu nekādu atšķirību.” Saprotat? Redziet, jums ir jābūt trenētam, lai varētu šādi parādīt ceļu.

²¹ Un šie puīši, neapšaubāmi, bija labi izlūki, viņi varbūt bija spējīgi uzsiet mezglus, varbūt spēja uzšķilt uguni no akmeņiem un darīt tamlīdzīgas lietas. Bet zināt, kā atrast izeju – lūk, kur tas āķis! Viņi nezināja, kā lai no turienes izklūst, tāpēc viņi visi aizgāja bojā, jo viņi nebija paņēmuši līdzi pavadoni.

²² Pirms diviem gadiem Kolorādo kāds vieglprātīgs tēvs, ak, viņš devās kalnos, un viņam līdzi bija kādus sešus vai septiņus gadus vecs puisēns. Viņam sagribējās to paņemt līdzi savās pirmajās briežu medībās. Un tā viņi uzkāpa augstu kalnā, un mazais puika teica savam tētim: “Es jau esmu piekūsis.”

²³ “Sēdies man mugurā. Mēs vēl neesam pietiekami augstu, brieži ir vēl augstāk.” Šis cilvēks kāpa arvien augstāk un augstāk, tikmēr, kamēr viņš... Viņš nesaprata, viņš bija pilsētnieks. Viņš neko nezināja par to, kā ir jāmedī un kur jāiet. Cilvēks, kurš pazīst mežonīgo dabu, zina, ka augstienēs briežu nav. Viņi turp neiet. Tur staigā āži, nevis brieži. Brieži ir lejā, kur var baroties, viņi atrodas tur, kur ir ko ēst. Lūk tā, taču šis cilvēks nodomāja: “Ja es uzrāpšos kaut kur, tā pēc iespējas augstāk klintīs, tad atradīšu lielu briedi.” Viņš bija redzējis fotogrāfiju, kurā viens stāvēja uz...stāvēja uz klints, un viņš nodomāja, ka tur viņš to arī atradīs. Nevajag ņemt vērā to, kas ir tajos žurnālos, ak, citādi jums sāks rādīties murgi! Ir vajadzīga tikai viena lieta – paņemt pavadoni, lai tu zinātu, kur atrodi.

²⁴ Un šis tēvs... Un piepeši, negaidot sāka līt lietus, mēdz būt tāds negaidīts lietus. Bet tas cilvēks bija medītis jau pārāk ilgi, kamēr satumsa, un viņš nespēja atrast atpakaļceļu. Un tad no kalnu virsotnēm sāka pūst vēji, un viņš sāka steigties, un tas...

²⁵ Ja tu esi iekļuvis nepatikšanās, tev vajag zināt, kā izdzīvot. Tā ir vēl viena lieta – zināt, kā izdzīvot! Es esmu rāpies kokos un laidies lejā, rāpies kokos un laidies lejā, augšā un lejā, lai paliktu dzīvs. Gadījās, ka sniega bija vairāk par metru, es izlauzu celmus un krāvu kaudzē. Un biju tik izsalcis, ka knapi spēju to izturēt! Lauzu šos vecos celmus, aizdedzināju tos, lai tie degtu, un izkausētu sniegu. Un pēc tam apmēram vienos vai divos naktī nostūmu malā gruzdošās

pagales un gūlos uz šīs siltās zemes, lai izdzīvotu. Un jums ir jāzina, kā ir darāmas tādas lietas.

²⁶ Bet šis cilvēks nezināja, ko lai dara, un viņam līdzī nebija neviena, kas viņam to parādītu. Un viņš spieda sev pie krūtīm savu dēliņu, līdz viņš nosala un nomira. Viegļprātība! Ja vien viņš būtu paņēmis sev līdzī pavadoni, tas būtu viņu novedis lejā no tā kalna, neskatoties uz to, ka bija tumšs. Taču viņš gaidīja, līdz satumsa, bet pēc tam nespēja atrast savu atpakaļceļu.

²⁷ Un tieši tāda ir šodienas kristiešu nelaime. Viņi gaida, kamēr iestājas tumsa, un tad aptver, ka ir palikuši bez Pavadona. Pavadona!

²⁸ Vai jūs kādreiz esat redzējuši cilvēku, kurš ir apmaldījies? Vai kāds ir atradis nomaldījušos cilvēku? Tas ir pats nožēlojamākais skats. Kad cilvēks ir apmaldījies, viņš kļūst mežonīgs. Viņš nesaprot, ko viņš dara. Mēs tur uzgājām vienu puisī, viņš bija apmaldījies mežos, un viņš domāja... Viņš bija fermeris, bet nokļuva nepazīstamā apvidū un apmaldījās, gāja aplīem. Un, kad viņi pēc trīs dienām viņu atrada, viņš skraidīja kā ārprātīgs, un pilnā kaklā gaudoja. Viņš kodīja lūpas, aizsvieda prom savu šauteni, un viņš nezināja, ko darīt. Un, kad viņa paša brālis, kad... Viņiem vajadzēja viņu noķert un sasiet. Kad pie viņa piegāja viņa brālis, viņš metās tam virsū kā zvērs, mēģināja to sakost, viņš nesaprata, kur viņš atrodas. Kāpēc? Viņš bija apmaldījies. Un kad cilvēks apmaldās, viņš ir pilnīgi apmulsis. Un viņš pats nezina, ka ir tādā stāvoklī, jo tas, ka viņš ir pazudis, viņu satrauc, un viņš nezina, kur viņš ir un kā uzvedas.

²⁹ Tas pats notiek, kad cilvēks atkrīt no Dieva! Viņš dara tādas lietas, kādas viņš parasti nedarītu. Viņš dara to, kas ir ārpus cilvēka saprāta robežām. Cilvēks, kurš ir atkritis no Dieva, draudze, kura ir atkritusi no Dieva, draudze, kura ir aizgājusi prom no Dieva, prom no Dievišķās Bībeles likumiem, dara tādas lietas, ka tu dažreiz pat negaidi kaut ko tādu ieraudzīt dzīvē Dieva draudzē. Viņi iegūst naudu blēdīgās spēlēs, spēlē loterijas, kārtis, visu, ko vien var. Viņi māca to, kas ienāk prātā, visu atļauj, uzsit pa plecu tam, kurš dod draudzei vairāk naudas, un tamlīdzīgi, skatās caur pirkstiem. Tieši tā. Nozīmē par diakoniem tos, kas ir precējušies četras vai piecas reizes, vienkārši, lai kaut kā tiktu galā, savilkto kopā galus. Tikai vienu galu jums vajag savest kārtībā: jūsu pienākumu Dieva priekšā. Stāviet un runājiet Patiesību! Pazudis, apmaldījies cilvēks ir apmulsis, viņš ir ārprātīgs.

³⁰ Pavadonim ir saprašana, kurp iet un ko darīt. Dievs...Dievs Savai tautai vienmēr ir sūtījis pavadoni. Dievs nekad nav pievīlis. Viņš sūta pavadoni, bet tev ir jāpieņem šis pavadonis. Saprotat? Jums tam ir jātic. Jums pienākas iet pa to ceļu, pa kuru viņš liek iet. Ja tu esi mežonīgā apvidū, un tavš pavadonis saka: "Mēs iesim pa, lūk, šo ceļu", bet tu tomēr domā, ka tu iesi pa, lūk, to ceļu, tad tu apmaldīsies. Pēc tam, kad tu... Dievs mums sūta pavadoni, lai tas mūs vadītu, un mums vajag sekot šim pavadonim. Nav svarīgi, ko mēs domājam, kas mums šķiet prātīgi un kas smieklīgi – ne mums par to spriest, tā ir tikai pavadona darīšana.

³¹ Vecajā Derībā Dievs sūtīja praviešus. Viņi bija pavadoni, jo Tā Kunga Vārds nāca pie pravieša. Viņi bija ceļveži. Viņi apmācīja tautu, kā mēs vakar vakarā runājām par Jesaju un Hozeju. Viņi bija saņēmuši norādījumus, un viņi apmācīja tautu un vadīja to. Un Dievs vienmēr ir sūtījis Savus pavadonus, Viņam vienmēr ir bijis kāds pavadonis, visos laikos. Vienmēr, visos laikos Dievam bija kāds, kurš pārstāvēja Viņu uz šīs zemes.

³² Lūk, taču reizēm viņi “novirzījās no kursa”, kā mēs sakām. Kad Jēzus bija šeit uz zemes, vai tad jūs neatceraties, ka Jēzus sacīja farizejiem: “Jūs, akli ceļa rādītāji”? Akli pavadoni, akli pret garīgām lietām. Saprotat? Viņiem būtu vajadzējis būt par ceļvežiem, cilvēku pavadoniem, kas aizved cilvēkus līdz pestīšanai. Taču Jēzus sacīja: “Jūs esat akli!” Un Viņš teica: “Lieciet viņus mierā, ja aklais ved aklo, vai tad viņi abi neiekritīs bedrē?” Akli pavadoni! Ak, cik stipri gan pasaule ir saindēta ar šo aklo vadību! Bet Viņš nevēlas, lai jūs paļautos uz savu personīgo saprašānu. Dievs nevēlas, lai jūs paļautos uz savu izpratni vai savām domām, uz jebkādu cilvēcisku domāšanu.

³³ Dievs sūta Pavadoni, un Dievs grib, lai jūs atcerētos, ka tas ir Viņa ieceltais Pavadonis. Un mums Viņš ir jāpatur atmiņā. Lūk, šeit ir teikts, Jēzus sacīja: “Es jūs nepametīšu, bet Es lūgšu Tēvu, lai Viņš sūta jums citu Aizstāvi”. Un šim Aizstāvim, kad Viņš atnāks, ir jāved mūs visā Patiesībā. Bet Dieva Vārds ir Patiesība, un Vārds ir Kristus: “Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība.” Viņš ir Vārds: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs...un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” Tādā gadījumā, ja mēs sekojam īstajam, patiesajam Pavadonim, Svētajam Garam, Viņa uzdevums ir pateikt mums, ko Viņš ir redzējis, ko Viņš ir dzirdējis, un parādīt mums lietas, kas notiks. Āmen. Lūk, lūdzu. Viņš jums parādīs tās lietas, kas notiks.

³⁴ Taču, kad draudzes šodien to noliedz, kā gan mēs vispār varam sagaidīt, ka dosimies uz Debesīm? Lai arī Svētais Gars tika atsūtīts mums kā Pavadonis, mēs pieņemam kardinālus, kaut kādus bīskapus, kaut kādus galvenos uzraugus vai ko tamlīdzīgu, lai tie mūs vestu, kaut mums tika dots Svētais Gars, lai Tas mūs vestu.

³⁵ Un Svētais Gars vienmēr runā no Vārda. “Vēl daudz kas Man jums sakāms, bet jūs to tagad vēl nespējat saprast. Bet, kad nāks Viņš, Viņš jūs vadīs tajā visā.” Lūk, kāpēc atnāca zīmogi. Septītajam Zīmogam beidzoties, Dieva noslēpumam būtu jābūt pabeigtam, lai zinātu, kas ir Dievs, kāds Viņš ir, kā Viņš dzīvo, kāds ir Viņa raksturs, Viņa būtība. Līdz tam laikam jums būtu jābūt aizgājušiem līdz pat pašai augšai, redziet, atvedot mūs līdz Dieva dēlu un meitu pilnības mēram; draudze, kura ir mazgāta Kristus Asinīs, ne par naudu nopirkta, bet atpirkta ar Jēzus Kristus Asinīm.

³⁶ Lūk, lūdzu, Pavadonis, un tas ir Dieva sagādātais Pavadonis. Tagad mēs ejam caur mežonīgām vietām, mēs dodamies uz kaut kurieni, un mēs nevaram tikt galā bez šī Pavadona. Lai tikai kāds iedrošinās aizstāt To ar kādu citu pavadoni! Ja jūs to izdarīsiet, tad viņš jūs novedīs nost no ceļa. Bet šis Pavadonis zina ceļu! Viņš pazīst katru ceļa sprīdi. Viņš zina katru domu, kas ir tavā sirdī.

Viņš pazīst katru no tiem, kuri ir šeit. Viņš zina, kas tu esi un ko tu esi izdarījis, un visu par tevi. Viņš ir Dieva Pavadonis, Svētais Gars, un Viņš atklās tev un izstāstīs tev, ko Viņš ir dzirdējis, varēs atkārtot tev tavus vārdus un pateikt, ko tu esi runājis. Āmen. Izstāstīs, kur tu esi bijis, kas tev ir un kurp tu dodies. Pavadonis, pareizais Pavadonis, un Viņš vadīs jūs pie visas Patiesības, un Viņa Vārds ir Patiesība.

³⁷ Redziet, Svētais Gars nekad neteiks “āmen” uz kaut kādu cilvēcisku ticības mācību. Viņš sacīs “āmen” tikai uz Dieva Vārdu, tā tas ir. Svētais Gars jūs nevedīs ne pa kādu citu ceļu. Visdīvainākais ir tas, ka mēs visi, visas šīs mūsu varenās konfesijas un pārējie, mēs apgalvojam, ka mūs visus ved Svētais Gars, un tomēr mūsu starpā ir tik lielas atšķirības kā dienai pret nakti.

³⁸ Taču, kad Pāvils, šis farizejs, kurš saņēma Svēto Garu, kad Ananija bija viņu kristījis, un viņš devās uz Arābiju un trīs gadus nodarbojās ar izpēti, atgriezās atpakaļ un četrpadsmit gadus ne reizi neapspriedās ar draudzi nevienā jautājumā, taču, kad viņš satika Pēteri, Jeruzalemes draudzes vadītāju, viņu mācībā nebija nekādu pretrunu. Kāpēc? Tas pats Svētais Gars! Tanī laikā, kad Pēteris kristīja Jēzus Kristus Vārdā, Pāvils darīja to pašu, kaut gan viņam neviens par to nebija stāstījis. Pēteris mācīja par kristību ar Svēto Garu un svēttapšanu, un tā tālāk; Pāvils darīja to pašu bez jebkādiem draudzes padomiem, jo tas bija tas pats Pavadonis. Tad ko gan mums darīt šodien, kad cilvēki atraida šīs patiesības? Kad Pēteris mācīja par to, kādai ir jābūt kārtībai draudzē, Pāvilam bija tāda pati mācība, jo viņiem bija viens un tas pats Pavadonis.

³⁹ Pavadonis nevedīs vienu pa *šo* ceļu, bet otru pa *to* ceļu un nesūtīs vienu uz austrumiem, bet otru uz rietumiem. Viņš grib, lai mēs turētos kopā. Un, ja vien mēs ļausim Svētajam Garam mūs saturēt kopā, mēs būsim viens. Ja...ja mēs nepieļausim, ka velns aizvelk mūs uz maldu ceļu, tad mēs būsim viena sirds, viens saprāts, vienprātīgi, vienā Garā, Svētajā Garā, Dieva Pavadonis vadīs mūs pie visas Patiesības. Tā ir. Bet tev vajag sekot savam Pavadonim. Jā, ser.

⁴⁰ Paskatieties uz Nikodēmu, viņam bija nepieciešams Pavadonis, kaut arī viņš bija gudrs cilvēks. Viņam bija apmēram astoņdesmit gadu, viņš bija skolotājs. Viņš bija no farizejiem, vai...vai arī no Sinedrija, no Padomes, Kalpotāju Asociācijas. Viņš bija viens no ievērojamākajiem vīriem, Izraēla skolotājs, mācītājs. Padomājiet, galvenais mācītājs! Jā, viņš zināja likumus, taču, kad lieta nonāca līdz piedzimšanai no augšas, viņam bija vajadzīgs Pavadonis. Viņš alka pēc tā. Viņš zināja, ka ir jābūt vēl kaut kam. To pierāda tas, kā viņš tonakt vērsās pie Kristus. Tāpat tas parādīja pārējo attieksmi, tomēr neviens no viņiem nebija tik drosmīgs kā viņš. Neviens no viņiem nespēja atnākt uz turieni un izdarīt to, ko izdarīja viņš.

Ziniet, cilvēki nosoda Nikodēmu par to, ka viņš nāca naktī. Bet viņš to izdarīja. Viņš atnāca. Es zinu, ka daži pat nemēģinātu ne dienā, ne naktī. Taču viņš atnāca, viņam bija nepieciešams Pavadonis, un viņš sacīja: “Mācītāj, mēs (no Sinedrija) mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis.” No kurienes viņš to zināja? Viņš bija apstiprināts. Skatieties, viņš vēlējās uzzināt, ko nozīmēja šī

piedzimšana no jauna, un viņš devās uz pareizo vietu, pie Viņa, jo Dievs bija apstiprinājis, ka šis Jēzus bija Viņa Pavadonis. Skatieties, ko viņš teica: “Kungs, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs no Dieva, tāpēc ka neviens nevarētu darīt to, ko dari Tu, ja ar viņu nebūtu Dievs.”

⁴¹ Bija pierādīts, ka Viņā mājāja Dzīvais Dievs. Un Viņš deva liecību: “Nes jau Es daru, bet Mans Tēvs, kas ir Manī. Patiesi Es jums saku, Dēls neko nedara no Sevis Paša: bet Viņš redz, ko Tēvs dara, to arī Dēls dara tāpat. Tēvs dara, un Es tāpat daru.” Citiem vārdiem, Dievs Viņam parādīja, kas ir jādara, un Viņš gāja un vienkārši to izpildīja. Viņš neko nedarīja līdz brīdim, kamēr Dievs Viņam neteica to darīt. Āmen. Tādi ir patiesie fakti. Ja vien mēs virzītos un...gaidītu, līdz Svētais Gars mūs virzīs to izdarīt! Lūk, kas par lietu. Un tad būt pilnīgi pazudušiem Kristū, tik pilnīgi, ka Viņam nenāksies visur tevi bikstīt, kā Viņš dara ar mani, bet viegls Viņa galvas mājien – un tu jau esi gatavs, un nekas tevi neapturēs, jo tu zini, ka tā ir Dieva griba.

⁴² Viņam bija vajadzīgs Pavadonis. Un Viņš bija apstiprināts Pavadonis. Un šis Pavadonis varēja viņu vadīt, jo viņš zināja, ka šis Pavadonis bija Dieva iedvesmots. Viņš zināja, ka tradīcijas, kurām viņš bija kalpojis, varbūt farizeju vai saduķeju, vai vēl kādas, viņš vienmēr bija kalpojis šīm ticības mācībām un redzēja, ka nekas nenotika. Taču tagad uzrodas viens cilvēks, sakot, ka Viņš ir Bībelē apsoltais Mesija. Pēc tam Viņš iet un dara patiesus Dieva darbus. Jēzus sacīja: “Ja Es nedaru Sava Tēva darbus, tad neticiet Man. Bet, ja nevarat ticēt Man, tad ticiet Maniem darbiem, jo tie liecina par Mani.”

⁴³ Tāpēc nav brīnums, ka Nikodēms teica: “Rabi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs no Dieva nācis, jo neviens nevar darīt to, ko dari Tu, ja ar viņu nav Dievs.” Redziet, viņam bija vajadzīgs Pavadonis, kaut arī viņš bija skolotājs šajās lietās. Viņš bija draudzes skolotājs. Viņam bija tituls, viņš ieņēma cienījamu stāvokli, viņš bija ievērojams cilvēks; neapšaubāmi, viņu cienīja cilvēki visā valstī. Taču, kad lieta nonāca līdz piedzimšanai no augšas, viņam bija vajadzīgs Pavadonis! Tāpat arī mums, jā, mums ir vajadzīgs Pavadonis.

⁴⁴ Kornēlijs bija ievērojams cilvēks, cienījams vīrs. Viņš cēla dievnamus. Viņš cienīja ebrejus, jo zināja, ka viņu reliģija ir pareiza. Viņš deva žēlastības dāvanas un katru dienu lūdza, taču, kad atnāca Svētais Gars (draudzei kaut kas bija nācis klāt), viņam bija vajadzīgs Pavadonis. Dievs viņam sūtīja Svēto Garu. Viņš To sūtīja Pētera personā: “Pēterim vēl runājot šos Vārdus, Svētais Gars nonāca pār viņu.” **[Pārtraukums magnetafona ierakstā.–Tulk.]**

Dievs lietoja Pavadoni caur Pēteri. Viņš To lietoja, lai uzvestu Kornēliju uz pareizā ceļa. Un, viņam vēl runājot, pār šiem pagāniem nonāca Svētais Gars. Tad viņš sacīja: “Vai gan kāds var liegt viņiem kristīties ūdenī?” Redziet, to vēl runā Pavadonis, nevis Pēteris. Jo tie bija ebreji...precīzāk, pagāni, “nešķīsti, netīri” viņa acīs, viņš pat negribēja iet. Taču Pavadonis sacīja: “Es tevi sūtu.”

Kad tu esi pilnīgi atdevies Pavadoņa kontrolei, kad tu ļauj Viņam tevi vest, tu dari to, ko tu pat nedomāji darīt. Ak, cik tas ir apbrīnojami, kad tevi vada Svētais Gars! Viņš ir Pavadonis. Labi.

Viņš runāja caur Pēteri un pateica viņam, kas tam ir jādara. Pēc tam, kad viņi visi bija pieņēmuši Svēto Garu, viņš sacīja: “Mēs nevaram liegt kristīties ūdenī tiem, kuri tāpat kā mēs ir saņēmuši Svēto Garu.” Un viņi tos kristīja Kunga Jēzus Vārdā. Un tā, kas viņus vadīja? Pavadonis, Kurš bija viņā. Vai tad Jēzus viņiem nebija teicis: “Nedomājiet, ko jums sacīt, jo ne jau jūs runāsi; Tēvs, kurš mājō jūsos, – Viņš runās”? Āmen.

⁴⁵ Galminieks bija atceļā no Jeruzalemes. Un Dievam tanī laikā uz zemes bija Pavadonis – Svētais Gars, un Viņam tur bija kāds vīrs, piepildīts ar šo Pavadoni. Viņš pat nebija sludinātājs, viņš bija kaut kas līdzīgs diakonam. Un viņš tur dziedināja slimos un izdzina ļaunos garus, radīja lielu saviļņojumu, ļoti liels prieks valdīja šajā pilsētā. Ap viņu pulcējās simtiem cilvēku, bet Pavadonis sacīja: “Pietiks, tagad iesim uz turieni.” Viņš nestrīdējās ar savu Pavadoni.

⁴⁶ Nekad nestrīdieties pretī sava Pavadoņa Vārdam. Sekojiet Tam. Citādi jūs nomaldīsities. Un atcerieties, kad jūs Viņu atstājat, jūs esat paši par sevi, tāpēc mēs vēlamies būt blakus Pavadonim.

⁴⁷ Un tā, uz ceļa Viņš sacīja: “Tagad atstāj šo ļaužu pūli, Filip, un ej uz tuksnesi, kur neviena nav. Bet Es tevi sūtu turp, un tur kāds būs, kad tu tur nonāksi.” Un, lūk, brauc vientuļš galminieks, tas bija ievērojams cilvēks Etiopijas karalienes galmā. Un tā viņš brauca, lasīdams pravieša Jesajas grāmatu. Un Pavadonis sacīja: “Ej un pietājies pie tiem ratiem.”

Un viņš sacīja: “Vai tu saproti, ko lasi?”

⁴⁸ Tas atbildēja: “Kā es varu saprast, ja neviens mani nepamāca?” Ak! Taču Filipam bija Pavadonis. Āmen. Viņš sāka ar šo Rakstu vietu un pasludināja viņam par Kristu. Āmen. Pavadonis! Nestāstīja viņam kaut kādu ticības mācību, viņš izstāstīja par Pavadoni – par Kristu! Un tur viņš kristīja viņu ūdenī. Lūk, kā tas bija. Ak, kā man tas patīk!

⁴⁹ Kad Izraēls atstāja Ēģipti apsolītās zemes dēļ, Otrajā Mozus grāmatā 13:21, Dievs zināja, ka viņi nekad garāk nebija gājuši šo ceļu. Tās bija tikai četrdesmit jūdzes [apmēram 60 km–Tulk.], bet viņiem tik un tā vajadzēja, lai kāds ietu ar viņiem. Viņi būtu nomaldījušies no ceļa. Tāpēc Dievs sūtīja viņiem Pavadoni. Otrā Mozus 13:21, apmēram tā: “Es sūtu Savu Eņģeli, Uguns Stabu, jūsu priekšā, lai ceļā jūs pasargātu,” lai vadītu viņus uz šo apsolīto zemi. Un Izraēla bērni sekoja šim Pavadonim, Uguns Stabam naktī, un mākonim dienā. Kad tas apstājās, viņi apstājās. Kad tas gāja, viņi gāja. Un, kad Viņš pieveda viņus pie šīs zemes, bet viņi nebija gatavi pāriet pāri otrā pusē, Viņš atkal veda viņus uz tuksnesi. Viņš kopā ar viņiem neietu.

⁵⁰ Lūk, kas notiek ar draudzi šodien. Neapšaubāmi, šodien tā ir tikai Dieva ilgā pacietība, tāpat kā bija Noasa dienās: draudze jau būtu aizgājusi, ja vien tā izlabotos un būtu pareizā kārtībā. Taču Viņam nākas mūs vadāt uz riņķi atkal un atkal, un atkal.

⁵¹ Izraēls pat nenojauta, viņi gaviļēja, redzot mirušos ēģiptiešu karavīrus, noslīkušos zirkus, apgāztos faraona ratus, viņiem taču piederēja uzvara; Mozus

bija Garā, viņi dziedāja Garā, Mirjama Garā dejoja, bet Izraēla meitas šurpu turpu skraidīja gar krastu, skaļi gavilēja un dziedāja, no piena un medus viņus šķīra tikai dažas dienas. Viņi pat nenojauta, ka ceļš ilgs vēl četrdesmit gadus, tāpēc ka viņi kurnēja pret Dievu un Pavadoni.

⁵² Un mēs redzam, ka mēs esam tādā pašā stāvoklī. Es no šejienes braukšu uz Šrivportu. Pirms piecdesmit gadiem Luiziānā nonāca Svētais Gars, Pateicības Dienā. Cik zemu gan draudze ir kritusi kopš tā laika! Vai jūs aptverat, ka Romas katoļu baznīca pašā sākumā bija vasarsvētku draudze? Tā ir patiesība. Tiešām. Tā bija vasarsvētku draudze, bet sāka ienākt ceremoniālas amatpersonas, un viņi aizstāja Dieva Rakstus ar savām tradīcijām, pievienoja pie tā dogmas un tā tālāk. Un palūkojieties, kas viņiem ir šodien, tajā visā nav pat ēnas no Rakstiem. Viņi vienu aizstāja ar otru. Svēto Garu ar maizes kumosīņu. Iegremdēšanu ūdenī viņi aizstāja ar apslacīšanu. “Kungu Jēzu Kristu” viņi aizstāja ar “Tēvu, Dēlu, Svēto Garu”. Viņi nomainīja visas šīs varenās Dievišķās patiesības, kuras mums bija dotas, un viņi ir tālu, tālu prom no Bībeliskās mācības.

⁵³ Vasarsvētku diena Luiziānā atnāca pirms piecdesmit gadiem, un, ja paies vēl divi simti gadu, viņi būs vēl tālāk, nekā katoļu baznīca, ja viņi turpinās atkrist tā, kā viņi ir darījuši pēdējos piecdesmit gadus, jo viņi pastāvīgi, visu laiku kaut ko pieliek klāt. Vecmodīgie sludinātāji ir pazuduši. Ielu sapulces – par to jau vairs pat nerunā. Un viss, kas mums ir, tā ir piedeva no Holivudas, apcirptu un izkrāsotu sieviešu bars šortos un tā tālāk, kuras sauc sevi par kristietēm. Kaut kāds tur “*Rikjīs*” ar ģitāru, kurš skraida šurpu turpu pa skatuvi, un sievietes tādās apspīlētās kleitās, it kā nolobīti cīsiņi, teju vai āda spiežas cauri, kratās un skraida turp un atpakaļ pa skatuvi, dejo ar auskariem ausīs, ar kādu no jaunajām “pirmās dāmas” frizūrām un sauc to par kristietību.

⁵⁴ Kas mums ir vajadzīgs, – tā ir svilinoša vecmodīga Dieva dota reliģija, kura izdedzinās no draudzes pasaulīgo. Mums vajag atgriezties atpakaļ pie Svētā Gara un uguns, pie tā, kas izdedzina šos sārņus un atgriež vecmodīgo sludināšanu, kas paaugstina Debesis un piedod karstumu ellei, kas sit taisni mērķī. Lūk, tāda sludināšana mums ir vajadzīga. Bet šodien tu tikai pamēģini, un tava sapulce tevi izbalsos.

⁵⁵ Dažkārt labus sludinātājus noved no ceļa viņu sapulces. Tieši tāpēc man nav konfesijas. Man ir tikai viena priekšniecība – tā, kas ir no Debesīm. Kurp Viņš sūtīs, turp es arī iešu. Ko Viņš runā, to runāju arī es. Mēs nevēlamies nekādu konfesiju. Ja šī draudze sāks runāt par konfesiju, jūs tūdaļ pazaudēsiet savu mācītāju. Es pat piecas minūtes pie tā neturēšos. Ikvienu draudze, kas kļūva par konfesiju, sāka pagrimt, nosauciet kaut vai vienu, kura nav pagrimusi vai kura būtu atkal uzcēlusies. Lai vadītu draudzi, tika sūtīts Svētais Gars, nevis cilvēku grupa. Svētais Gars ir visa gudrība. Cilvēks kļūst ceremoniāls, vienaldzīgs.

⁵⁶ Dievs viņiem teica, ka dos Pavadoni, ka Viņš viņus vadīs pa šo ceļu. Un kamēr viņi sekoja šim Uguns Stabam, ar viņiem viss bija kārtībā. Viņš aizveda viņus līdz apsolītās zemes vārtiem, līdz turienei Viņam bija jāiet. Tad Jozua, šis

varenais karavīrs, vai jūs atcerieties to dienu, kad viņš viņiem teica: “Svētieties, trešajā dienā Dievs pašķirs Jordānu un mēs pāriesim”? Tagad paskatieties, ko viņš sacīja (man tas patīk) Rakstos, viņš sacīja: “Neatpalieciet no Šķirsta, jo šo ceļu jūs agrāk neesat gājuši.”

⁵⁷ Kas bija šis Šķirsts? Vārds. Beidziet klaiņot pa saviem konfesijām maršrutiem, sekojiet cieši aiz Vārda, tāpēc ka agrāk jūs šo ceļu neesat gājuši. Brāli, tieši tagad kā vēl nekad kristiešu draudzei ir laiks sevi pārbaudīt. Tieši patlaban Romā notiek šī lielā pulcēšanās, pretrunas tiek nogludinātas, Draudžu savienība, kad visas konfesijas ir apvienojušās kopā, lai izveidotu zvēra tēlu, tieši kā teikts Bībelē. Un jūs zināt, par ko mēs no rīta sludinājām. Te nu tas ir, viss jau ir sagatavots, bet cilvēki joprojām seko ticības mācībai. Jūs labāk būtu turējušies pie Vārda! Vārds jūs aizvedīs, jo Vārds ir Kristus, bet Kristus ir Dievs, bet Dievs ir Svētais Gars.

⁵⁸ Sekojiet Vārdam! Ak! Jā, draugi! Sekojiet Pavadonim. Stāviet tieši aiz Viņa. Nelieniet Viņam priekšā, stāviet aiz Viņa. Lai Viņš ved jūs, nevis jūs Viņu. Lai Viņš iet.

⁵⁹ Jozua sacīja: “Jūs nekad agrāk neesat gājuši šo ceļu, jūs it neko nezināt par šo ceļu.”

⁶⁰ Tieši tā ir šodienas problēma. Jums nav vajadzīgs nekāds pavadonis, lai vestu jūs pa plato ceļu. Ak, jūs pazīstat katru šauro ieliņu un visu pārējo. Jūs pazīstat ikvienu ceļu uz grēku. Un nav... O, jūs jau ilgi esat pa to staigājuši. Nav nekādas vajadzības, lai kāds mēģinātu jums par to pastāstīt, jūs zināt visas ejas un izejas. Tieši tā, ikvienu grēku, jūs par to zināt visu. Nevienam nav jāmāca zagt, jūs to zināt. Nevienam nav jāmāca lamāties, jūs to zināt. Nevienam nav jāstāsta jums, kā darīt šīs sliktās lietas, tāpēc ka tas ir izkārts pie katra staba.

⁶¹ Bet atcerieties, jūs, kuri esat kristieši, jūs jau esat otrā pusē. Jūs esat citā zemē. Jūs esat dzimuši no augšas. Jūs esat tanī zemē, debesu zemē. Jūs esat apsolītajā zemē.

⁶² Jūs pazīstat to ceļu, kas ir šeit. Ak, un kā vēl! Jūs zināt, ar kādu kārti jāiet. Jūs saprotat kauliņu spēli, kā jāmet un ko tas nozīmē, un tamlīdzīgi. Taču, kad lieta nonāk līdz tam, lai zinātu svētumu un taisnīgumu, un Dieva spēku, un kā darbojas Svētais Gars un ko Viņš dara, tad jums būs labāk turēties pie Vārda, pie šī Pavadoņa. Saprotat? Jūs nekad agrāk neesat gājuši pa šo ceļu.

⁶³ Nu, tu teiksi: “Es esmu diezgan gudrs, man ir divi augstskolas grādi.” Labāk aizmirsti par to. Jā, ser.

⁶⁴ “Esmu beidzis garīgo semināru” Būs labāk, ja tu to aizmirsīsi. Jā. Būs labāk, ja tu turēsies pie Pavadoņa un ļausi, lai Viņš tevi ved. Viņš pazīst ceļu, bet tu nepazīsti. Tu agrāk pa šo ceļu neesi gājis. “Nu,” tu teiksi, “bet viņi ir gājuši.”

⁶⁵ Vai tiešām viņi ir gājuši? Jēzus teica: “Tiem, kuri ir gājuši šo ceļu, nāks līdzī šīs zīmes. Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus, runās jaunās mēlēs; vai arī paņems čūsku vai izdzers nāvīgas zāles, un tas tiem nekaitēs. Slimiem uzliks

rokas, un tie taps veseli.” Lielākā daļa to noliedz, to atraida, pat saka, ka Tas nav Dieva iedvesmots. Viņi neseko Pavadonim. Viņi seko cilvēciskai ticības mācībai. Būs labāk, ja tu stāvēsi ar Vārdu, jo tu vēl neesi gājis pa šo ceļu.

⁶⁶ Bet jūs esat dzimuši no augšas, jūs esat dzimuši svētumā. Jūs agrāk neesat gājuši šo ceļu. Jūs... Ja jūs ejat pa šo ceļu, jums ir jāiet caur svētumu, jo šī ir jauna zeme, jauna dzīve, jauni cilvēki.

⁶⁷ Tu ienāc kādā draudzē un redzi, kā kāds pieceļas un iebļaujas: “Slava Dievam! Aleluja!”

⁶⁸ Un saki: “Ak, kas te notiek? Manā draudzē neko tādu nedara! Piecelšos un iešu prom no šīs vietas!” Redzi? Esi piesardzīgs.

⁶⁹ Turies aiz Vārda, lai Pavadonis tevi ved! “Viņš vedīs jūs visā Patiesībā un atklās jums to, ko Es jums stāstīju. Viņš jums parādīs. Viņš darīs jums zināmas nākamās lietas”, patiesais Pavadonis. Neej pie bīskapa, ej pie šī Pavadoņa. Neej ne pie viena, izņemot Pavadoni. Tieši Viņš bija sūtīts, lai tevi vestu. Un tieši Viņš ir Tas, kas to izdarīs. Dievs ir apgādājis tevi ar Pavadoni. Ej pa Dieva izraudzīto ceļu.

⁷⁰ Šodienas problēma ir tā, ka cilvēki nāk uz draudzi vienkārši pasēdēt dažas minūtes. Notiek kaut kas tāds, pie kā viņi nav pieraduši.

⁷¹ Es biju sajūsmā par kādu sievieti no aukstas formālas draudzes, es tikko kā par viņu lūdzu. Dievs viņu dziedinās. Viņa to nesaprata, viņa par to nekā nezināja. Viņa ienāca un sacīja, ka neko nezina. Taču es viņai ieteicu atnākt un satikties ar mani. Viņa bija kautrīga un nedroša, bet Pavadonis turpināja viņai teikt: “Jāiet tālāk”. Un viņa to saņēma. Tieši tā. Redziet, jo uz visu to mūs ved Svētais Gars. Redziet, Dievs ir sagatavojis ceļu.

⁷² Vai jūs kādreiz...vai jūs esat pievērsuši uzmanību, kā lido meža zosis, kā pīles dodas prom uz dienvidiem? Lūk, neaizmirstiet, ka šis pīlēns izšķīlās kādā parastā dīķī. Viņš nezina, kur ir ziemeļi, kur dienvidi, kur rietumi un kur austrumi. Viņš nekā nezina, izņemot šo dīķi kaut kur Kanādas kalnos. Viņš nekad nav bijis prom no šī dīķa, taču viņš bija dzimis, lai būtu vadonis.

Šis pīltēviņš piedzima, lai būtu vadonis. Un te pēkšņi naktī kalnu virsotnēs sāka pamatīgi snigt. Kas notika? Dīķī iepūta šīs aukstās vēsmas. Varu iedomāties, kā viņš trīc un jautā: “Māmiņ, ko tas nozīmē?” Viņš nekad agrāk nebija pazinis šo auksto laiku. Viņš sāk lūkoties apkārt, viņš sāk ievērot, ka dīķa malas sāk aizsālt, dīķis pārklājas ar ledu. Viņš nezina, taču pēkšņi...

Viņš piedzima, lai būtu šī pīļu bara ceļvedis. Un, kad tas viņu pārņem, viņš ielec tieši šī dīķa vidū. Sauciet to, kā gribat. Mēs to saucam par iedvesmu, bet jūs to varat saukt, ak, vienkārši par instinktu vai vēl kaut kā. Viņš dodas tieši uz šī dīķa vidu, paceļ savu knābi un: “Gā-gā-gā!” Un katra pīle tanī dīķī tūdaļ dodas pie viņa. Kāpēc? Viņi pazīst savu vadoni pēc viņa kliedzienu.

⁷³ “Un, ja taure izdod neskaidru skaņu, kas tad gatavosies karam?” Tiešām. Kurš gatavosies kaujai, ja no taures nāks neskaidra skaņa?

⁷⁴ Ja šis pīles kļiedziens būs neskaidrs, tad kurš gan gatavosies lidojumam? Un šis zosu tēviņš izslej savu knābi un kļiedz: “Gā-gā-gā, gā-gā-gā!” Un visas zosis dodas pie viņa. “Gā-gā-gā!” Viņas ir tūdaļ klāt. Viņiem ir īsti svētķi tieši šī dīķa vidū, vienkārši riņķo un riņķo uz apli. Pēc kāda laika viņš jūt, ka tas nonāk pār viņu – viņam ir jādodas ceļā. Viņš sasit savus spārnus un uzlido virs šī dīķa, paceļas gaisā, izmet četrus vai piecus lokus, un, cik taisni vien spēj, dodas tieši uz Luiziānas pusi; viņam seko katra zoss. “Gā-gā-gā, gā-gā-gā,” viņš lido. Kāpēc? Viņš ir pavadonis! Āmen! Zosis pazīst savu pavadoni, bet draudze nepazīst. Jā, viņš zina, kas ir jādara.

⁷⁵ Paskatieties uz zosīm, kas atlido no pašas Aļaskas. Lūk, viņas vienmēr ved zostēviņš, un šis zosis šo zostēviņu patiešām nedrīkst izlaist no acīm. Viņām ir jāzina, par ko šis zostēviņš runā. Vai jūs lasījāt žurnālā “*Look Magazine*” apmēram pirms četriem gadiem, kā viens vecs zostēviņš reiz nezināja, ko dara, un viņš zosu baru atveda uz Angliju? Tieši tā. Līdz tam Anglijā tādas pat nebija redzētas. Kāpēc? Viņas nebija atpazinušas savu...savu vadoni. Tas vecais zostēviņš nezināja, kurp viņš lido. Un tagad viņas atrodas tur un nespēj atgriezties atpakaļ.

⁷⁶ Tieši tas šodien notiek ar ļoti daudzām šīm zosīm, viņas vēl joprojām ir kā bars. Runā (tā bija teikts tajā “*Look Magazine*”), ka šis zosu bars lidinās pa visu Angliju un nezina, kā atgriezties atpakaļ. Tieši tā tas ir noticis ar daudzām zosīm, kuras es pazīstu. Jums ir veseli bari un lielas ilgstošas sanāksmes, un atbrauc kāds atmodas nesējs un cītīgi sludina, taču jūs nezināt, uz kuriem jūs lidojat. Lidinieties kā bars atkal un atkal uz riņķi, tāpēc, ka esat dabūjuši kaut kādu zostēviņu, kurš ir aizvedis jūs konfesionālajā uzdzīvē; nevis atpakaļ pie Dieva Vārda, pie kristības ar Svēto Garu. Bet pēc tam mēs brīnāmies, kāpēc mums mūsu dienās nav garīgās atmodas. Redzat? Jums vajag sadzirdēt to skaidro skaņu! Tā skaņa ir Evaņģēlija taures skaņa, kura sludina labo vēsti, ikvienu Dieva Vārdu. Nevis ticības mācību, nevis konfesiju, bet Bībeli, Svēto Garu. “Šīs zīmes ticīgiem nāks līdzī.” Saprotat? Un viņi iet pa šo ceļu.

⁷⁷ Stāsta, ka viens vecs zostēviņš pazudināja baru, liekot tiem doties lidojumā tumsā, pašam nezinot, kurp viņš lido, un tās visas uzskrēja virsū klintīm, un daudzas no tām sasiņās driskās. Skaidra lieta! Viņām ir jāatpazīst tā skaidrā skaņa. Bet, ja tai zosij ir šī skaidrā skaņa, un katrs viņu pazīst, tad viņu bariņā būs nelieli grupas svētķi, un tās aizlidos uz dienvidiem. Kāpēc viņas laižas uz turieni? Tāpēc, ka tur nav auksti.

⁷⁸ Un tā, ja jau Dievs dod pietiekamu saprašanu zosij, kā izbēgt no aukstuma, tad kādu gan sapratni Viņš vēl jo vairāk dāvā draudzei? Ja jau zoss to var izdarīt ar instinktu, tad kā ir ar Svēto Garu draudzē? Tam mūs būtu jāizved no senām formalitātēm, ticības mācībām, un visa kā tāda, un jāieved brīnišķīgā, godības pilnā kristībā ar Svēto Garu, kur ir tikums, atziņa, pacietība, dievbijība Svētajā Garā. Tieši uz turieni vedīs īstais Pavadonis, jo Viņa saucienā, Viņa elpā

nav nekā, izņemot Evaņģēliju, tikai Dieva Vārds. Protams, jums ir vajadzīgs Pavadonis!

⁷⁹ Kad šie gudrie vīri...viņi nekā nezināja par Dievu. Viņi bija zintnieki, burtnieki. Viņi bija no austrumiem. Jūs zināt, Bībelē ir teikts: “Mēs ieraudzījām Viņa zvaigzni austrumos un atnācām Viņu pielūgt.” Viņi bija rietumos, viņi palūkojās uz austrumiem un ieraudzīja Viņa zvaigzni...tas ir, paskatījās uz rietumiem, viņi bija austrumos. “Mēs bijām austrumos un ieraudzījām Viņa zvaigzni rietumos.” Redzat? “Mēs ieraudzījām Viņa zvaigzni rietumos.” Redziet viņi bija austrumos. “Kad mēs bijām austrumos, mēs ieraudzījām šo zvaigzni, un mēs atnācām Viņu pielūgt.”

⁸⁰ Es varu iedomāties, kā šie puīši gatavojās ceļam. Es iztēlojos, kā sieva sacīja vienam no viņiem: “Paklau, tu visu esi sapakojis, bet kur tad ir tavs kompass?”

Viņš teica: “Šoreiz man kompass nebūs vajadzīgs.”

⁸¹ Vaicāja: “Bet kā gan tu taisies šķērsot kalnus?” Neaizmirstiet, ka viņiem bija jāšķērso Tigras upe, jāiet pa prērijām un, ak, viņiem bija divus gadus jāceļo ar kamieļiem. Kā viņi taisījās to paveikt? Sacīja: “Tu pat neesi paņēmis kompasu.”

Viņš teica: “Nē.”

“Bet kā tad tu iesi?”

⁸² “Es eju pa Dieva paredzēto ceļu. Lūk, šī zvaigzne mani aizvedīs pie tā Ķēniņa.” Tieši tā.

⁸³ “Mēs ieraudzījām Viņa zvaigzni austrumos un visu šo ceļu sekojām tai šurp uz rietumiem, lai Viņu pielūgtu. Kur Viņš ir?” Viņi sekoja pa Dieva paredzēto ceļu. Uz kādu brītiņu viņus tur sasaistīja dažādas ticības mācības. Viņi atnāca uz Jeruzalemi un sāka staigāt šurpu turpu pa ielu, šie labi ģērbtie cilvēki, un vaicāja: “Kur Viņš ir? Kur ir piedzimušais Jūdu Ķēniņš?” Nu, tā bija pati augša, tā bija Jeruzaleme. Tādai lielai draudzei, protams, būtu kaut kas par to jāzina. “Kur Viņš ir? Kur ir piedzimušais Jūdu Ķēniņš? Mēs redzējām Viņa zvaigzni austrumos un atnācām Viņu pielūgt. Kur tad Viņš ir?”

⁸⁴ Nu, viņi aizgāja pie *tāda un tāda* mācītāja un pie *tāda un tāda* virspriestera, un neviens no viņiem par to nekā nezināja. “Bet kur tad ir šis piedzimušais Jūdu Ķēniņš, kur tad Viņš ir?” Viņi nezināja.

⁸⁵ Taču tur pakalna nogāzē bija kāds ganu bariņš un viņi vienkārši priecājās, jā, draugi, jo viņi bija atnākuši pa Dieva paredzēto ceļu.

⁸⁶ Un tā, viņi tur apstājās, un viņš izteicās tieši: “Lūk, kas mums būtu jādara, mums ir jāgriežas pie vecāko padomes.” Tāpēc viņi sasauca Sinedriju, domājot, ka varbūt tie būs par Viņu kaut ko dzirdējuši. “Nē, mēs par Viņu neko nezinām.”

⁸⁷ Un tieši tas notiek arī šodien. Viņi nekā nezina par šo Pavadoni, par šo Svēto Garu, kurš dziedina, piepilda, glābj un atkal atnāk. Pavadonis, kurš mums ir pateicis visas šīs lietas, kurām ir jānotiek, un, lūk, tieši tas arī notiek. Sirds domu atpazinējs; viņiem par to nav nekādas saprašanas, viņi to sauc par “domu telepātiju” vai vēl kaut kā. Viņi īsti nezina, ko par to lai saka.

⁸⁸ Un tā, jūs redzat, ka šie gudrie, kamēr... Neaizmirstiet, ka tad, kad viņi iegāja Jeruzālemē, zvaigzne pazuda. Un kamēr tu gaidi, ka ticības mācības un konfesiju cilvēki tevi aizvedīs pie Dieva, Dieva palīdzība tevi atstāj. Taču, kad viņiem tas viss pagalam apnika un viņi to atstāja, atstāja šīs ebreju ticības mācības un konfesijas un izgāja no Jeruzālemes, tad zvaigzne atkal parādījās, un viņi priecājās ar varen lielu prieku. Viņi atkal ieraudzīja Pavadoni! Ak, lūk, kā tas ir, no aukstas, formālas draudzes nonāc tanī, kur ir karsti, kā no uguns, redzi Pavadoņa vadību; cik liela atšķirība! Jā. “Mēs ieraudzījām Viņa zvaigzni austrumos un esam ieradušies Viņu pielūgt.”

⁸⁹ Jozua viņiem sacīja: “Tagad sekojiet šķirstam, tāpēc ka nekad agrāk jūs šo ceļu neesiet gājuši.” Dievs nepieļaus, lai šis šķirsts nokļīstu no ceļa. Katrs, kas tam sekoja, devās taisni pāri Jordānai.

⁹⁰ Tas pats notiek arī šodien ar Svēto Garu. Tieši tā. Vienīgais, kā mēs zinām, vai tas ir vai nav Svētais Gars, mēs redzam Viņa izpausmes, apstiprinot Dieva Vārdu.

⁹¹ Lūk, ne tik sen vairākiem brāļiem bija asinis un eļļa. Labi, ja viņi to vēlas tādā veidā. Es... Manuprāt, tas nav apstiprinājums. Tam ir jābūt Svēto Rakstu apstiprinājumam, redzi, kamēr vien apstiprinās tas, ko ir teicis Dievs, tad viss ir kārtībā. Viņi sacīja: “Lūk, pamatojums tam, ka tu esi saņēmis Svēto Garu – tev uz rokas parādās eļļa.” Es tam nevaru piekrist. Saprotat? Es nedomāju, ka eļļai ar to ir kāds sakars. Bet, ja jau šīs asinis ir tās, kas spēj dziedināt un glābt, tad kas gan ir noticis ar Jēzus Kristus Asinīm? Ja šī eļļa dziedina, tad kā ir ar Viņa brūcēm? Saprotat?

⁹² Es gribu, lai atnāk Pavadonis, kas ved jūs pie Vārda patiesības, tad tu zini, ka esi trāpījis mērķī un esi gatavs startēt. Tieši tā, gatavojies lidot projām. Jā, draugi. Jā. kāpēc? Tāpēc ka Pavadonis ir tas, kurš to padara reālu.

⁹³ Man šeit ir Rakstu vietas, es tās biju pieminējis, bet šo es gribu izlasīt. Tā ir Pētera 2. vēstule, 1. nodaļa, 21. pants.

“Jo ne jau pēc cilvēka gribas pravietojumi tika pasludināti, bet tos runāja Svētā Gara vadīti Dieva cilvēki.” [Jaunā latviešu Bībele–Tulk.]

⁹⁴ Kā atnāca pravietojums? Ne no cilvēku gribas, ne no konfesiju ticības mācībām; bet pēc Dieva gribas, kad svēti vīri tika Svētā Gara vadīti. Viņš vienmēr ir bijis Dieva Pavadonis. Tas bija Svētais Gars, kas bija tanī Uguns Stabā, tas bija Svētais Gars, visi zina, ka tas bija Kristus. Mozus atstāja Ēģipti, turēdams Kristus negodu par vērtīgāku nekā Ēģiptes bagātības. Tas bija tieši Kristus! Nu, bet viņi tur nostājās un sacīja: “Nu, tu saki, ka tu esi...nu, tev nav pat piecdesmit gadu, bet Tu saki, ka esi redzējis Ābrahāmu?”

⁹⁵ Viņš teica: “Pirms Ābrahāms tapa, ES ESMU.” ES ESMU bija Tas, kuru Mozus satika Uguns Stabā degošajā krūmā. Jā, ser. Viņš bija Dievs, kļuvis par miesu. Nevis trešā persona, bet tā pati Persona citā kalpošanā. Nevis trīs dievi, bet trīs dažādas viena Dieva kalpošanas. Tieši tā.

⁹⁶ Labi, un tā, Svētie Raksti. Vienmēr, kad Dievs kaut ko sagādā, Viņš sagādā pašu labāko. Kad Dievs sagādāja līdzekļus, kā nostiprināt Savu draudzi, Viņš sagādāja to labāko. Kad Viņš Ēdenes dārzā apgādāja Ādamu un Ievu...Viņš iedeva viņiem Savu Vārdu. “Stāviet šinī Vārdā, un jūs būsiet drošībā. Bet, ja jūs iziesiet ārpus tā, tad dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūs mirsiet.” Dievs nekad nav mainījis Savu stratēģiju. Arī sātans nav mainījis savējo – kā viņš iekļuva Ādamā un Ievā, tā viņš iekļūst viņos arī šodien. Kādā veidā? Cenšoties par to spriedelēt. “Klau, nav taču pamats domāt, ka Dievs to izdarīs. O, Dievs sacīja”, teica sātans, “nu, bez šaubām, Svētais Dievs to nedarīs.” Protams, ka izdarīs, tāpēc ka Viņš ir teicis, ka izdarīs!

⁹⁷ Un lūk, ko cilvēki saka šodien: “Ei, pagaidi! Ja es eju uz baznīcu un maksāju desmito tiesu, un daru gan *šo*, gan *to*, tu ko, domā, ka Dievs mani izdzīs laukā?” Kamēr cilvēks nav piedzimis no augšienes, viņš pat nesapratīs Dieva valstību! Nekādu atrunu! “Jā, nabaga vecuks, nabaga vecenīte, lāga dvēselīte.” Vienīgais veids, kā viņi var ieraudzīt Dievu – tas ir piedzimt no augšienes. Tas arī viss. Nav svarīgi, cik mazs, cik vecs vai jauns, un ko viņi ir darījuši, cik bieži uz baznīcu gājuši, cik daudzas konfesijas pazīst vai cik daudzas ticības mācības var nocītēt. Tev ir jābūt piedzimušam no augšas, citādi tev nav pat pašu sākotnējo pamatu. Pilnīgi pareizi.

⁹⁸ Tāpēc, saprotiet, jums ir vajadzīgs Pavadonis. Viņš aizvedīs jūs pie Patiesības, bet Patiesība ir Vārds. Viņš jūs aizvedīs. Tā ir bijis vienmēr. Dievam nekad nekas nav jāmaina, jo Viņš ir bezgalīgs un Viņš zina, kā ir labāk. Viņš ir visuresošs, Viņš ir visspēcīgš, Viņš...Viņš ir viss! Tā ir, Viņš ir Dievs, tāpēc Viņam nav jāmainās. Labi.

⁹⁹ Viņš apstiprina to ceļu, pa kuru Viņš tevi ved. Svētais Gars, Pavadonis pats apstiprina to Vārdu, kuru Viņš māca. Lūku veda šis Pavadonis, kad viņš sacīja: “Ejiet pa visu pasauli, sludinot Evaņģēliju visai radībai. Tas, kurš ticēs un tiks kristīts, būs glābts, kurš neticēs, – tiks notiesāts. Un šīs zīmes ticīgiem ies līdz: Manā vārdā tie izdzīs ļaunos garus, runās svešās mēlēs, ņems čūskas, iedzers ko nāvīgu, un tas tiem nekaitēs, uzliks slimie rokās, un tie kļūs veseli.” Bībelē ir teikts: “Un tie izgāja visās malās,” šī Pavadoņa vadīti, “sludināja Vārdu, un zīmes tiem gāja līdz.” Kas tas bija? Pavadonis apstiprināja, ka tā bija patiesība!

¹⁰⁰ Tāda bija Dieva politika. Tieši tā tas bija noteikts. Tieši tāda ir Viņa programma; Viņš nevar to izmainīt, jo Viņš ir bezgalīgs. Āmen. Viņš nevar izmainīties, Viņš ir Dievs. Es varu mainīties, es esmu cilvēks. Jūs varat mainīties, jūs esat vīrietis vai sieviete. Taču Dievs nevar mainīties. Es esmu ierobežots; es varu izdarīt kļūdas, pateikt kaut ko nepareizu; mēs visi varam. Bet Dievs nevar, Viņš ir Dievs! Viņa pirmais lēmums ir pati pilnība. Kā Dievs rīkojas vienā

gadījumā, tāpat Viņam ir jārikojas ikreiz. Ja Viņš ir aicināts glābt grēcinieku, Viņš viņu glābj, pamatojoties uz vienu lietu. Nākamo reizi, kad atnāk grēcinieks, Viņam ir jārikojas tāpat, citādi Viņš pirmajā reizē ir rīkojies nepareizi. Āmen. Es mīlu Viņu. Es zinu, ka tā ir patiesība.

¹⁰¹ Man ir piecdesmit trīs gadi, un trīsdesmit trīs ar pusi gadus es esmu sludinājis šeit Evaņģēliju. Es nekad neesmu redzējis, ka tas būtu pievīlis. Esmu redzējis, kā tas tiek pārbaudīts septiņas reizes apkārt pasaulei, visāda veida reliģijās un vēl visur kur, reizēm pat pusmiljona auditorijas priekšā, un tas nekad nav pievīlis. Es to nestāstu jums no kādas grāmatas, es to saku no savas personīgās pieredzes, es zinu, ka Dievs stāv aiz Sava Vārda un tur to godā. Un tā, ja tev ir kaut kāda ticības mācība, tad labāk esi piesardzīgs. Taču Svētais Gars stāvēs aiz Dieva Vārda.

¹⁰² Jāņa Evaņģēlijā, 1. nodaļas 1. pantā viņš sacīja: “Viņš ir Vārds. Viņš ir šis Pavadonis. Iesākumā bija Vārds, Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” Ak!

¹⁰³ Apustuļu Darbu grāmatā 2:38 Pēteris, būdams vadīts, pateica, kā var saņemt Svēto Garu, viņš teica: “Atgriezieties no grēkiem, un pēc tam liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu, un pēc tam Pavadonis jūs vedīs tālāk.” Jā, lūk, ko vajag darīt. Pirmkārt, nožēlot savus grēkus, savu neticību, ka neesat tam ticējuši. Atgriezies no grēkiem un tad kristīties, un pēc tam šis Pavadonis vedīs tevi tālāk. Redzi, tas ir tavs pienākums. Tavs pienākums ir nožēlot grēkus. Tavs pienākums ir kristīties. Bet pēc tam Pavadoņa pienākums ir vest tevi tālāk, vest tevi no tikuma uz atziņu, uz atturību, uz pacietību, uz dievbijību, uz brāļu mīlestību, un Svētais Gars tevi apzīmogo. Tad tu esi Dieva pilnības mērs, patiens Dieva vīrs, īsta māsa tai Kungā, noenkuroti Kristū. Man tas patīk, noenkuroti Kristū.

¹⁰⁴ Protams, Marks bija Svētā Gara vadīts, kad viņš rakstīja 16. nodaļu.

¹⁰⁵ Jānis bija vadīts, kad rakstīja Atklāsmes grāmatu. Viņu veda Pavadonis. Šis Pavadonis veda viņu arī tad, kad viņš teica: “Kas atņems no tā vienu Vārdu vai arī tam pieliks vienu vārdu, tam Dievs atņems viņa daļu no Dzīvības grāmatas.” [Latviešu Bībelē: “...viņa daļu pie dzīvības koka.”–Tulk.]

¹⁰⁶ Tad kā gan jūs varat ar kaut ko aizstāt Dieva Vārdu un joprojām apgalvot, ka jūs ved Svētais Gars? Tam nav jēgas, vai ne? Jā, draugi. Tam nav jēgas.

¹⁰⁷ Manā dzīvē Viņš ir bijis mans Pavadonis. Viņš ir vedis mani dzīvē. Viņš bija tas, kurš mani atveda pie dzīvības, un Viņš ir mana dzīve. Bez Viņa man nav dzīves. Bez Viņa es negribu nekā. Viņš ir mans viss visā. Tad, kad man ir grūti, Viņš man ir blakus. Vakar Viņš mani svētīja, to pašu Viņš izdarīja šodien. Ko man gaidīt? Mūžam nemainīgs, lai slavēts ir Viņa Vārds! Āmen. Jā, draugi. Viņš to ir apsolījis. Viņš to izdarīs. Viņš ir mana dzīve, Viņš ir mans Pavadonis, viss visā. Es esmu Viņam uzticējies. Man ir bijuši smagi pārbaudījumi. Es Viņam uzticos, lai kurp es arī neietu. Es gribu, lai arī jūs to darītu. Ja jūs, sievietes, ejat mazgāt veļu, uzticieties Viņam. Ja jūs ejat uz pilsētu, uzticieties Viņam.

¹⁰⁸ Bija laiks, kad es domāju, ka tīri labi pazīstu mežus, ziniet, es tik daudz biju medījis. Es domāju: “Es esmu patiešām nekļūdīgs, neviens... Es jau nu nepazustu.” Mana mamma bija pa pusei indiāniete, un man tas patika. “Uh! Es mežos nepazudīšu, es zinu, kas un kā.”

¹⁰⁹ Un...savā medusmēnesī es tā kā nedaudz apmānīju savu sievu, es viņai sacīju: “Zini, dārgā, būtu labi, ja mēs apprecētos divdesmit trešajā oktobrī.” Jo Tas Kungs man bija teicis, lai to daru tajā datumā.

¹¹⁰ Un es nodomāju: “Lūk, tāds neliels medusmēnesis! Es esmu iekrājis naudu, un es viņu aizvedīšu uz Niagāras ūdenskritumu, un mēs aizbrauksim uz Adirondaku nedaudz pamedīt.” Un tā es paņēmu viņu un Billiju, viņš bija pavisam vēl mazulis. Man bija jāaizved viņa medusmēneša ceļojumā, bet, redziet, tas bija arī brauciens medībās. Tāpēc es nodomāju, ka tas nemaz nebūs slikti. Tā es paņēmu viņu līdzī un...

¹¹¹ Es aizrakstīju Dentona kungam, mežzinim. Mēs taisījāmieš kāpt Viesuļvētras kalnā. Un es rakstīju: “Dentona kungs, es atbraukšu, es vēlētos kopā ar jums šoruden pamedīt kādu lāci.”

¹¹² Viņš atbildēja: “Labi, Billij, brauc šurp.” Un tā, viņš sacīja: “Es tur būšu tādā un tādā datumā.” Nu ko, mēs ar sievu un Billiju atbraucām dienu iepriekš, mājiņa bija aizslēgta, bet tur mežā bija neliela nojume.

¹¹³ Ne tik sen mēs ar brāli Fredu Sotmanu bijām tur apmetušies. Svētais Gars, es redzēju, kā Viņš tur atradās, šī dzeltenā Gaisma virzījās cauri krūmiem, un Freds arī tur bija. Un Viņš sacīja: “Panāc šurp, Es gribu ar tevi runāt. Rītdien,” Viņš sacīja, “esi uzmanīgs, viņi ir izlikuši tev lamatas.” Sacīja: “Esi modrs!” Vai tā bija, brāli Fred? Un tajā vakarā, tur Vermontā, es to pastāstīju simtiem cilvēku, es teicu: “Man ir izliktas lamatas, es to redzēju. Es nezinu, kur tas ir.” Un tas notika tajā pašā vakarā. Sacīja: “Lūk, kur ir tās izliktās lamatas.” Jā, ser. Taču Svētais Gars man parādīja, ko darīt. Un, ak, tas bija pilnīgi pareizi! Ak, daudzi no jums zina, kas tas bija. Man nav laika to izstāstīt.

¹¹⁴ Un, kamēr mēs todien tur stāvējām, laiks sāka palikt vēsāks. Dentona kungam bija jāierodas nākamajā dienā, es sacīju: “Zini, dārgā, nebūtu slikti aizvest mājās kādu kārtīgu briedi.” Es teicu: “Es esmu sakrājis šos centus, un mēs tikko kā apprecējāmieš.” Es sacīju: “Ja es šodien mazliet pamedīšu, tad mums būtu krājumi ziemai.”

¹¹⁵ Viņa sacīja: “Labi, Billij, dari to.” Teica: “Bet zini, ka es nekad neesmu bijusi šajos mežos.” Mēs atradāmies divdesmit piecas jūdzes [apmēram 40 km–Tulk.] iekšā kalnos, saprotiet, un viņa sacīja: “Es no tā neko nesaprotu.”

¹¹⁶ Un viņa sacīja, lai es... Es teicu: “Vai tu atceries, kā pirms diviem gadiem es nogalināju tos trīs lāčus? Tas bija, lūk, tur, tieši aiz tā kalna virsotnes.” Es teicu: “Lūk, es dabūšu kādu labu briedi, un mēs dabūsim lāci, un mums ziemā būs gaļa.” Nu, ziniet, tas izklausījās tīri labi. (Mēs lasījām mellenes un gatavojām ziemai ogļu krājumus; Billijs tad tās pārdeva, bet nākamajā dienā, kad biju atgriezies no patruļas, mēs ar Medu tās lasījām.) Tad es sacīju: “Labi, es ņemu

savu šauteni un eju.” Es teicu: “Briežu te ir daudz, vienu jau nu atradīšu.” Es sacīju: “Zini, un tad es viņu dabūšu.” Es teicu: “Es drīz atgriezīšos.”

Viņa sacīja: “Labi.”

¹¹⁷ Un tā, es devos ceļā, un tā bija tāda kā zemiene. Bet jebkurš cilvēks no Ņū-Hempšīras kas ir Jaunanglijā, zina, ko tas nozīmē, kad sabiezinās šī migla, vai kaut kur kalnos, tu vienkārši nezini, kur atrodies. Un viss. Tu neredzi pat izstieptas rokas attālumā. Pēc tam es sāku laisties lejup pa nelielu stigu, šķērsoju kalnu grēdu un sāku kāpt augšā. Es pamanīju panteru, tā viņu sauc šajā apkaimē. Rietumos mēs viņu saucam par kuguāru. Bet tur viņu dēvē par kalnu lauvu. Tas ir viens un tas pats dzīvnieks. Īstenībā tā ir puma. Tāds pats kaķis, apmēram divus ar pusi metrus garš, kādus septiņdesmit, deviņdesmit kilogramus smags. Viņa pārskrēja pāri ceļam, es strauji paķēru šauteni, taču izšaut nepaguvu.

¹¹⁸ Nu ko, es devos augšup pakalnā dzenoties pakal šim kuguāram, ziniet, vērodams lapas, kur viņš bija pārvietojies. Es varēju viņu saklausīt. Viņam bija četras ķepas. Es zināju, ka tas bija zvērs ar četrām ķepām, nevis divām. Un es zināju, ka tas nav briedis, jo briedis slāj. Bet šis kaķis zogās ļoti klusiņām. Bet lācis iedams pārveļas no kājas uz kāju. Un tāpēc es zināju, ka tas bija kuguārs. Viņš atradās aiz viena baļķa, bet es viņu neredzēju, bet pēc tam viņš pazibēja un nozuda.

¹¹⁹ Un, ziniet, es vēroju, kur viņš bija izjaucis lapas, uz kalna virsotnes un arī lejā. Un es nepamanīju, kā nāca virsū šie mākoņi un kā nonāca migla. Es nokāpu lejā, šķērsoju plašu ieleju un atrados starp gigantiskiem kokiem, sekodams tam kuguāram. Es domāju: “Vēl mazliet un es viņu noķeršu.” Es lūkojos apkārt, skrēju uz augstāku vietu un izpētīju visu apkārtni, cītīgi ieskatījies, lai viņu ieraudzītu, saspringti ieklausījos un atkal skrēju lejā. Varēja dzirdēt, kā lūzt zariņi, kad viņš pārvietojās. Saprotiet, tad viņš sāka lēkāt pa kokiem, lai sajauktu man pēdas. Redziet, viņš bija apķērīgs, uzrāpās kokā un sāka lēkāt pa kokiem. Viņš saprata, ka es nevarēju viņu izsekot. Uh, es nodomāju: “Nu, labi!”

¹²⁰ Un es devos atpakaļ cauri kanjonam. Pēkšņi es saodu lāča klātbūtni, tas bija vecs tēviņš. Es nodomāju: “Nav nemaz tik slikti, es dabūšu viņu rokā!” Es atkal viņu saodu, pagājos nedaudz tālāk, es meklēju visādas zīmes un pārējo. Es nevarēju neko ieraudzīt; es pagriezos, devos atpakaļ pa otru kalna pusi. Un tad es pamanīju, ka parādās migla. Es atkal viņu saodu, viņš bija kaut kur tuvumā. Es sacīju: “Nu nē. Vējš pūta no *šīs* puses, bet es lāča smaku sajutu no *tās* puses, es tagad esmu apgājis riņķī, un vējš pūš citā virzienā. Tātad man ir jāiet atpakaļ uz turieni, kur es lāča smaku sajutu pirmoreiz, un jāsāk iet no tās vietas.”

¹²¹ Un atpakaļceļā es palūkojos pāri kanjonam un ieraudzīju, kā sakustējās krūmi. Es redzēju, ka tas ir kaut kas melns. Es nodomāju: “Re, kur viņš ir!” Es ātri iegrudu šautenē patronu un sastingu. Un, kad es to izdarīju, izrādījās, ka tas bija liels briedis, ļoti liels. Es nodomāju: “Tā vai citādi, tieši to es arī meklēju.” Es viņu nošāvu.

¹²² Es nodomāju: “Labi!” Es nepamanīju, ka bija... Es viņu apstrādāju un paskatījos... Es notīrīju rokas un noliku vietā savu nazi. Un es nodomāju: “Slava Dievam! Pateicos Tev, Kungs Jēzu, Tu esi devis man gaļu ziemai. Slava Dievam!” Un es paņēmu savu šauteni. Es nodomāju: “Tagad es tūliņ došos atpakaļ cauri kanjonam.” Es sacīju: “Paskat, sākas stiprs vējš. Labāk man doties prom no šejienes un atgriezties pie Medas un pārējiem.” Es sacīju: “Man jāpasteidzas.”

¹²³ Es devos augšup pa kanjonu, attīnu vaļā savu lielo sarkano vējjaku, un es skrēju augšup un apkārt pa kanjonu. Pirmā doma bija: “Nu kur gan es biju nogriezies?” Vējš pieņēma spēkā, koki locījās. Es nodomāju: “Kur es pagriezos?” Es gāju apkārt. Es zināju, ka es dodos tieši uz Viesuļvētras kalnu. Es apstājos, es biju sasvīdis, es nodomāju: “Kas tā par lietu? Es eju jau pusstundu vai četrdesmit piecas minūtes, taču nevaru atrast to vietu, kur es nogriezos.” Es palūkojos augšup, un, lūk, tur karājas mans briedis. Es atkal biju tajā pašā vietā. Es nodomāju: “Ko es izdarīju?”

¹²⁴ Nu ko, es atkal devos ceļā. Es nodomāju: “Šoreiz man izdosies, es vienkārši neievēroju.” Es uzmanīgi sekoju katram pagriezienam. Es turpināju meklēt, meklēju, meklēju. Mākoņi tuvojas, es zināju, ka tuvojas sniega vētra. Migla bija nolaidusies, un tad es sāku ievērot... Es nodomāju: “Es paiešos nedaudz tālāk,” pagāju tālāk un tālāk, un tālāk, un tālāk. Nodomāju: “Kaut kā dīvaini, šķiet, ka es šīs vietas jau esmu redzējis.” Un es paskatījos, un, lūk, tur karājas mans briedis. Saprotat?

¹²⁵ Vai jūs zināt, kur es biju nonācis? Indiāņi to sauc par “nāves taku”. Saprotiet, tu sāk iet aplīem, uz riņķi un atkal uz riņķi. Nu, es domāju, ka es biju tik labs pavadonis, ka nekad neapmaldīšos. Par mežiem man varēja nestāstīt, es, redziet, zināju, kas un kā.

¹²⁶ Es sāku no jauna. Es sacīju: “Es vairs nekļūdīšos.” Un es atkal atgriezos tai vietā.

¹²⁷ Es pagājos augstāk pa kanjonu, sāka pūst vējš. Ak, sāka stipri snigt! Gandrīz satumsa. Un es zināju, ka šajā mežonīgajā vietā Meda naktī nomirtu, viņa nezināja, kā par sevi parūpēties. Billijam bija apmēram četri vai trīs gadi, vēl tikai mazulis. Es nodomāju: “Ko viņi iesāks?” Es nedaudz pagājos un uzdūros sūnām, es nodomāju: “Es esmu kaut kur ielejā, bet es nekā neredzu, viss ir miglā.” Es tagad gāju uz riņķi.

¹²⁸ Parasti es izraudzījos sev vietu un uztaisīju sev slēptuvi, ja kāds bija ar mani. Es tajā ielīdu un gaidīju dienu vai divas, kamēr pāries vētra, un tad gāju tālāk. Nogriezu brieža gaļas gabalu, ko nesu uz muguras, paēdu un ielīdu slēptuvē, un ne par ko neuztraucos. Bet tu nevari tā darīt, kad tur mežā atrodas tava sieva un mazs bērns, kuri iet bojā. Saprotat?

¹²⁹ Tāpēc es sāku domāt: “Ko gan man darīt?” Es pagāju nedaudz tālāk. Es nodomāju: “Pagaidi. Kad es šķērsoju to pirmo ieleju, vējš man pūta sejā, tā, ka man ir jāiet uz šo pusi.” Es maldījos starp šiem gigantiskajiem kokiem, taču es

nesapratu, kur es atrodos. Es sacīju: “Ak!” Es sāku nervozēt. Un es nodomāju: “Bil, pagaidi vienu mirklīti, tu neesi apmaldījies,” mēģinot sevi piemānīt. Tu nevari blefot. Nē, nē. Kaut kas tev iekšā saka, ka tu kļūdieš.

¹³⁰ Ak, tu...tu mēģini sacīt: “Nu, es esmu glābts, es eju uz baznīcu.” Neuztraucies, pagaidi līdz nāves gultai, un tu uzzināsi, ka ir starpība. Tava sirdsapziņa runā uz tevi. Kaut kas tevī iekšā saka tev, ka tev nav taisnība. Saprotat? Tu zini, ja tu nomirsi, tad nevarēsi satīkties ar svēto Dievu. Kā mēs apskatījām Viņu vakar vakarā, pat svētajiem eņģeļiem vajadzēja aizklāt savas sejas, stājoties Viņa priekšā. Kā gan tu taisies tur stāvēt, ja neesi zem Jēzus Kristus Asiņu apsega?

¹³¹ Es nodomāju: “O, man izdosies.” Es no jauna gāju. Un es ievēroju, ka es kaut ko dzirdu. Pēc tam es sāku nervozēt. Un es nodomāju: “Ja tā turpināsies, tad es pazaudēšu savaldību.” Tā parasti notiek ar cilvēku, kas ir nomaldījies, viņš salūzt. Pēc tam viņš ņem savu šauteni un šaudās; vai arī lec pāri grāvim un salauž sev kāju, un guļ tur, viņš nomirs. Es nodomāju: “Ko gan man darīt?” Un tā, es no jauna devos uz priekšu.

¹³² Un es joprojām dzirdēju, kā kaut kas sacīja: “Es esmu tava palīdzība bēdu laikā.” Es turpināju iet tālāk.

¹³³ Es nodomāju: “Nu, es jau sāku atslēgties, jau dzirdu kaut kādu balsi.” Es turpināju iet. “Fiū-fiū-fiū,” es svilpoju pie sevis. Es nodomāju: “Nē, es neesmu apmaldījies. Puis, tu taču zini, kur tu atrodies! Kas tā par lietu? Tu taču nevari apmaldīties. Tu...tu esi pārāk labs mednieks, tu nevari pazust.” Ziniet, tāda bravūra, tāds pašapmāns.

¹³⁴ Tava blefošana te nedarbosies. Lūk, šeit dziļi iekšā griežas ritentiņš, atkārtodams: “Puis, tu esi apmaldījies un to zini. Redzi, tu esi nomaldījies.”

¹³⁵ Es turpināju virzīties. “O-o, es neesmu apmaldījies! Ar mani viss ir kārtībā. Es tikšu laukā.” Kļuva pavisam nelāgi, vējš pieņēmas spēkā. Sāka snigt tāds granulēts sniedzīņš, mēs viņu dēvējam par “smidzinošo”. Un es iedomājos par savu sievu un bērnu, ka es neesmu... Es nodomāju: “Ak, vai!”

¹³⁶ Un es atkal to izdzirdēju: “Es esmu tava palīdzība bēdu laikā.” Tolaik es jau biju Evaņģēlija kalps, es sludināju tieši šajā draudzes namā.

¹³⁷ Es nodomāju: “Labi, ko gan man darīt?” Es apstājos, paskatījos apkārt, migla bija ietinusi gandrīz visu. Tā nu tas bija. Tur vairs neko nevarēja iesākt. Es nodomāju: “Ak, ko gan man darīt?” Es nodomāju: “Kungs, es neesmu cienīgs dzīvot, es esmu bijis pārāk pašpārliecināts. Es domāju, ka esmu mednieks, taču es neesmu.”

¹³⁸ Mans brāli, es vienmēr esmu Viņam uzticējies. Šaušanā man bija rekordi. Es esmu vājš makšķernieks, taču es vienmēr uzticējos Viņam. Es esmu vājš šāvējs, taču Viņš ļāva man uzstādīt pasaules rekordus. Redziet? Trāpīju briedim no septiņu, astoņu simtu jardu attāluma [apmēram 700 metri–Tulk.]. Bez

nevienas kļūdas ar šauteni nošāvu trīsdesmit piecus medījumus. Varat par to izlasīt, ja gribat. Ne jau es, tas ir Viņš. Es uzticējos Viņam.

Un, lūk, es stāvēju tur un domāju: “Ko man darīt? Ko man darīt?”

¹³⁹ Es turpināju... Tas nāca tuvāk un tuvāk: “Es esmu tava palīdzība bēdu laikā, es esmu tuvu.”

¹⁴⁰ Es nodomāju: “Varbūt ar mani runā Dievs?” Es noņēmu savu cepuri. Man bija patruļnieka cepure ar sarkanu saiti uz tās. Es to noliku. Novilku savu vējjaku, tā bija slapja. Es noliku vējjaku, pieslēju savu šauteni pie koka. Es teicu: “Debesu Tēvs, es vairs nekā nesaprotu, es dzirdēju balsi, kas runāja ar mani. Vai tas biji Tu?” Es sacīju: “Kungs, es gribu Tev atzīties, ka es neesmu nekāds mednieks. Nē, es nespēju atrast ceļu. Tev ir jāpalīdz man. Es neesmu cienīgs dzīvot, darot to, ko es darīju, braucot šurp, domādams, ka es tik daudz zinu par to, ka nekad nepazudīšu. Man esi vajadzīgs Tu, Kungs. Mana sieva ir labs cilvēks. Mans mazulis, mans dēliņš, viņa māte ir mirusi, un viņa cenšas viņam būt par māti, un es tikko kā apprecējos ar viņu. Un, lūk, viņa ir šeit, tas bērns, tur mežos, šajā naktī viņi abi nomirs. Šis vējš, iestāsies desmit grādu sals, viņi nezina, kā izdzīvot. Viņi nomirs šajā naktī. Dievs, neļauj viņiem nomirt. Aizved mani pie viņiem, lai es redzētu, ka viņi nemirst. Es esmu apmaldījies! Dievs, es esmu apmaldījies! Es nevaru atrast ceļu. Lūdzu, vai vai Tu man palīdzēsi? Piedod man, ka es gāju pa savu ceļu! Es neko nevaru izdarīt bez Tevis, Tu esi mans Pavadonis. Palīdz man, Kungs!”

¹⁴¹ Es piecēlos un teicu: “Āmen.” Paņēmu savu lakatiņu, pagrābu vējjaku, uzmaucu cepuri un paņēmu šauteni. Es teicu: “Tagad es, cik spēdams, noskaņošos uz, manuprāt, pašu pareizāko ceļu, labāko, ko sapratīšu; un es iešu taisni, jo es kaut kur eju pa apli, bet es nezinu kur. Taču es iešu pa to ceļu, uz kuru man norādīsi Tu, Kungs Dievs, mans Pavadoni.”

¹⁴² Es sāku soļot šajā virzienā. Es sacīju: “Lūk, te tas ir, un man ir jāpiespiež sevi tam noticēt. Es iešu šajā virzienā. Es iešu taisni šajā virzienā. Es nenogriezīšos, es iešu šajā virzienā. Es zinu, ka man ir taisnība. Es eju pa šo ceļu.” Un, ja es būtu aizgājis tajā virzienā, tad es, ziniet, būtu aizgājis uz Kanādu.

¹⁴³ Te pēkšņi es sajutu, ka kāds pieskaras manam plecam ar roku, bija sajūta, it kā tā ir cilvēka roka, es ātri pagriezos, lai redzētu. Neviena nebija. Es nodomāju: “Kas tas bija?” Lūk, manā priekšā guļ Bībele. Un šeit atrodas Dievs, kurš ir mans Pavadonis un Tiesnesis. Es palūkojos augšup. Un tieši tajā virzienā izklīda šī migla tā, ka es spēju ieraudzīt torni Viesuļvētras kalna virsotnē. Bet es jau gāju taisni prom no tā, neskatoties uz manām mednieka spējām, es biju gājis prom no tā. Bija jau vēls vakars. Es strauji pagriezos, virzoties, lūk, šādā veidā. Es paņēmu savu cepuri un pacēlu augšup savas rokas, es teicu: “Vadi mani, Dievs, Tu esi mans Pavadonis!”

¹⁴⁴ Es devos ceļā. Man vajadzēja rāpties pa stāvām kraujām un vēl visur kur, kļuva vēls. Pēc tam satumsa. Sev priekšā es iztrūcināju briežus un citus

dzīvniekus. Es ne par ko citu nedomāju, tikai turēties vienā virzienā, tieši uz šo kalnu.

¹⁴⁵ Es zināju – ja man izdotos aizkļūt līdz tam tornim, pavasarī mēs ar Dentona kungu palīdzējām tur ievilkt telefona līniju. Mēs stiprinājām telefona vadus no Viesuļvētras kalna līdz pašai lejai, kādas trīsarpus vai četras jūdzes [5,5 līdz 6,5 km–Tulk.], līdz pašai nometnei. Un tā gāja līdzās nelielai taciņai, taču šo taciņu nebūtu iespējams atrast sniega dēļ. Saprotat? Un pūta vējš, viss pārējais, bija tumšs, sniega vētra, un tu nevari pateikt, kur tu atrodi. Jā, vienīgais, ko es zināju darīt, kad satumsa, un es nezināju...es zināju, ka man ir jāiet tajā virzienā, augšup kalnā. Es domāju iet taisni kalnā, bet tornis atrodas kalna virsotnē, lai aizkļūtu līdz tam, man bija jānoiet apmēram sešas jūdzes [apmēram deviņi kilometri–Tulk.]. Padomājiet tikai, šinī miglā noskaidrojās tikai viens caurums, sešu jūdžu garumā, tā, ka es spēju to ieraudzīt!

¹⁴⁶ Tad es paņēmu savu šauteni šajā rokā, bet otru roku turēju paceltu, jo es biju vilcis šo...šo vadu pa kokiem, iedams lejup, telefona vadu uz būdiņu, lai viņš varētu parunāties ar savu sievu, un zvanīt no turienes, no kalna. Un pagājušajā rudenī es biju domājis viņam palīdzēt novilkt to lejā. Es turēju roku, lūk, tā paceltu, sacīdams: “Ak, Dievs, ļauj man pieskarties tai līnijai.” Es gāju, un no pārguruma man sāka sāpēt roka, es knapi varēju to noturēt, un man nācās to nolaist. Es pārliku ieroci, paņēmu to, lūk, šādi; paspēru divus soļus atpakaļ, lai būtu drošs, ka nepaeju tai garām, tad pacēlu roku un gāju, un gāju. Bija vēls, tumšs, bija stiprs vējš. Ak, es satvēru zariņu, sacīju: “Rokā ir! Nē, tas nav tas.” Ak, ir slikti, kad skan neskaidra skaņa.

¹⁴⁷ Pēc kāda brīža, kad es jau gandrīz biju gatavs padoties, mana roka kaut kam uzdūrās. Ak! Es biju atrasts, kad biju pazudis. Es sagrābu šo vadu. Es nometu savu šauteni, noņēmu no galvas cepuri, un tā es tur stāvēju. Es sacīju: “Ak, Dievs, kāda sajūta, kad tevi atrod, kad biji pazudis!” Es teicu: “Tagad tikai lejup, līdz šī vada galam, es to neatlaidīšu. Es turēšos pie šī vada. Viņš mani aizvedīs tieši tur, kur bezpalīdzīgi guļ man visdārgākie cilvēki pasaulē. Mana sieva un bērns, izmisuši, nezinādami, kā iekurt uguni, nezinot, ko darīt, bet vējš pūš, zari brīkšķ, un krīt no kokiem.” Es neiedrošinājos atlaist šo vadu. Es turējos pie šī vada, kamēr viņš neaizveda mani turp, kur bija man vistuvākie cilvēki virs zemes.

¹⁴⁸ Tas bija briesmīgs pārdzīvojums un lielisks pārdzīvojums – es atradu izeju, bet tas ne tuvu nav viss. Reiz es maldījos grēkā. Es gāju no draudzes uz draudzi, mēģinādams kaut ko atrast. Es devos pie septītās dienas Adventistiem, viņi man sacīja: “Ievēro sestdienu, pārstāj ēst gaļu.” Es aizgāju uz baptistu draudzi, uz pirmo baptistu draudzi, viņš teica: “Vienkārši piecelies un paziņo pārējiem, ka tu tici Jēzum Kristum, Dieva Dēlam, un es tevi nokristīšu, un tas arī viss.” Nekas nenotika.

Bet reiz vienā nelielā ogļu šķūnī es pacēlu savas rokas un es kaut ko satvēru; jeb drīzāk es teiktu, ka kaut kas satvēra mani. Tas bija Dzīvības Vads, Pavadonis. Un Viņš ir atvedis mani līdz šai vietai sveiku un veselu, es netaisos

atraut savu roku no šī Vada. Ar savām rokām es turos pie Viņa. Lai ticības mācības, konfesijas dara, kas viņām patīk, es turos pie Pavadoņa. Jo viss, kas ir bijis virs zemes, un viss, kas ir Debesīs, kas man ir dārgs, atrodas šīs Līnijas tanī galā. Viņš mani sveiku un veselu ir atvedis līdz šejieni, un es uzticēšu Viņam arī atlikušo ceļa gabalu. “Kad Viņš, Svētais Gars, atnāks, Viņš jūs vadīs un ievēdīs visā gaismā.”

¹⁴⁹ Draugi, Viņš ir atvedis mani līdz tai vietai, kur es esmu šodien. Izveidojis mani par to, kas es esmu. Es ar prieku iepazīstinu jūs ar Viņu. Tas ir vienīgais Pavadonis, kuru es zinu, šeit uz zemes, vai arī tur augšā. Viņš ir mans Pavadonis medībās. Viņš ir mans Pavadonis makšķerējot. Viņš ir mans Pavadonis, kad es ar kādu sarunājos. Viņš ir mans Pavadonis, kad es sludinu. Viņš ir mans Pavadonis, kad es guļu.

¹⁵⁰ Un, kad pienāks mana nāves stunda, Viņš stāvēs tur pie upes, Viņš mani pārvedīs pāri. Ļaunuma nebīšos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis izlabos mani un pārvedīs pāri upei.

Lūgšim Dievu.

¹⁵¹ Debesu Tēvs, es esmu tik pateicīgs par šo Pavadoni, par Viņu, kurš mani vada. Ak, Tēvs, reizēm es nedzirdu Viņa balsi sev blakus, un es izbīstos. Es gribu, lai Viņš būtu man tuvāk, jo es nezinu to laiku, kad es pāriešu pāri upei. Es gribu, lai Viņš būtu tuvāk man. Nekad neatstāj mani, Kungs. Es nevaru runāt, es nevaru sludināt, es nevaru medīt mežos, es nevaru ķert zivis no krasta, es nevaru vadīt mašīnu, es nevaru nekā bez Tevis. Tu esi mans Pavadonis. Cik es esmu laimīgs pastāstīt šodien šai sapulcei, kā Tu izvedi mani caur tam visam, kā Tu esi mani atvedis!

¹⁵² Nesen es aizdomājos, kā pirms dažiem gadiem es stāvēju uz šīs ielas, un neviens negribēja ar mani runāt, tāpēc ka mana ģimene bija darījusi sliktas lietas. Es biju vientuļš, man nebija draugu. Nevienam nebija daļas gar mani. Viņi runāja: “Viņa tētis ir kandžas tecinātājs.” Kungs, neviens negribēja ar mani sarunāties. Bet es mīlu cilvēkus. Taču vienreiz, kad es pieķēros pie šīs Līnijas! Un tagad, Kungs, man šķiet, ka man vajadzētu doties prom uz mežonīgām vietām, lai mazliet atpūstos. Kas to paveica? Ne mana personība un ne izglītība; man tās nav. Bet tas bijī Tu, Kungs. Tu, Kungs. Tu ļāvi man trāpīt mērķī, Tu ļāvi man noķert lielu zivi, jo Tu zināji, ka es to vēlējos. Tu devi man tēvus un mātes. Tu devi man brāļus un māsas. Tu devi man veselību. Tu devi man sievu. Tu devi man ģimeni. Tu esi mans Pavadonis, Kungs. Ļauj man turēties pie tavas rokas, neļauj man nomaldīties. Ja viena roka nogurs, es vienkārši apmainīšu rokas. Palīdzi man, Kungs.

¹⁵³ Bet tagad, Kungs, lai katrs, kurš ir šeit, pieķeras pie tā paša Dzīvības Vada, pie Svētā Gara, kurš ir mūsu Dzīvība, avots, no kura nāk Dzīvība. Un lai Viņš ved mūs visus uz to laimīgo Zemi, kur izbeigsies dzīves smagumi un mūsu darbs uz zemes, un tur nebūs sirma vecuma un nevarīgu cilvēku, nebūs bezmiega nakšu, nebūs vairs raudāšanas un lūgšanu, nebūs aicinājumu pie altāra, bet tur mēs būsim mūžam jauni, slimību un bēdu vairs nebūs. Tur vairs nebūs grēka, un

mēs dzīvosim Dievišķajā taisnīgumā visus turpmākos bezgalīgās Mūžības gadsimtus. Dāvā to, Tēvs.

¹⁵⁴ Un tagad, Tēvs, ja šodien šeit ir kāds, kurš vēl nav pieķēries šim Dzīvības Vadam, lai viņi tūdaļ pat Viņu atrod. Un lai Svētais Gars, kurš ir vadījis... Un es varu pateikt no visas sirds, uzliekot savu roku uz Tava Vārda, ka Viņam vienmēr ir bijusi taisnība. Es daudzas reizes esmu kļūdījis, bet Viņam ir taisnība. Lai Viņš ir ar mani, Kungs. Ļauj man stāvēt ar Viņu. Un lai tie pārējie, kuri ir šeit un kuri vēl nepazīst Viņu, lai viņi pieķeras Viņa uzticamajai rokai, lai Viņš varētu viņus vest.

¹⁵⁵ Reiz mēs pienāksim pie tās upes. Tas arī būs apmācies un miglains rīts. Jūra trakos, Jordānā bangosies lieli viļņi, nāve žņaugš ārā no mums dzīvību. Bet, mans Dievs, es neizbīšos. Es jau sen visu nokārtoju. Es tikai gribu kā karavīrs novilkt bruņucepuri, pagriezties un atskatīties uz to taku, lai redzētu, pa kurieni mani ir vadījusi šī Līnija. Redzēt visu šo tuksnesi, caur kuru es esmu izgājis, visas ērkšķu brūces un visas akmeņu kaudzes, uz kurām es sasītos, tomēr turēdamies pie šī Vada. Kā Tu teici, to teica dzejnieks: “Daži caur ūdeņiem, citi caur plūdiem, daži caur smagiem pārbaudījumiem, taču visi caur Asinīm.” Un es gribu paņemt šo te Zobenu, kurš mani ir sargājis visā šajā ceļā, iebāzt to atpakaļ makstī un iesaukties: “Tēvs, šorīt sūti laivu pie manis, es atgriežos mājās.” Tu būsi tur, Kungs. Tu to apsolīji. Tu nevari pievilt.

¹⁵⁶ Svētī katru, kurš patlaban atrodas šeit. Un, ja kāds nezina, kā turēties pie šī Vada, vēl nekad nav Tam pieskāries, tad lai tagad viņi paceļ savas svētās rokas, gaidošās rokas, gribošās rokas un pieskaras Dzīvības Vadam, kurš aizvedīs viņus pie tā, ko vēlas viņu sirdis, pie pilnīga miera un apmierinājuma, pie miera Kristū.

¹⁵⁷ Kamēr mūsu galvas ir noliektas, varbūt kāds pacels savu roku un teiks: “Ļauj man, turi mani pie rokas”? Ak, lai Dievs jūs svētī.

Ceļu kad tumsa klāj,

Blakus, Kungs, man tad stāj!

Dzīve kad beidzas te,

Sauc pēc Tevis dvēsele.

Turi mūs, lai neklūpam,

Cieši Tev pie rokas Mājās aizejam!

¹⁵⁸ Kurš vēl pacels savu roku un teiks: “Kungs, es šodien gribu pieskarties šai Dzīvības Līnijai. Es gribu, lai Kristus piedod manus grēkus, un no šī brīža es gribu būt jauns radījums?” Lai Dievs jūs svētī. Varbūt vēl atradīsies kāds, kurš teiks: “Ļauj man pieskarties pie Tevis, Kungs. Ļauj man zaudēt sevi?” Lai Dievs tevi svētī, māsa. “Ļauj man pazaudēt sevi un atrast to Tevī, ak, Kungs.” Lai Dievs jūs svētī. Un jūs lai Dievs svētī. Tā tas ir. “Ļauj man zaudēt sevi, Kungs. Ļauj man aizmirst.” Lai Dievs tevi svētī, brāli. “Ļauj man...” Lai Dievs tevi svētī, māsa. “Ļauj man pazaudēt visas manas zināšanas.” Lai Dievs svētī tevi, māsa.

Neuzticieties cilvēciskām shēmām. Sekojiet Pavadonim, Viņš ievedīs jūs visā Patiesībā. “Ved mani, Kungs Jēzu, ved mani.” Lai Dievs jūs tur svētī. Ak, daudzi ir pacēlušī rokas, vēloties saņemt pestīšanu. Tagad, kamēr mēs...

¹⁵⁹ Šis altāris...par altāri īsti nenosauksi, jo šeit visur sēd cilvēki. Bet Viņš ir tieši tur. Kad jūs pacēlāt savu roku, jūs ļoti labi zināt, ka jūsu sirdī kaut kas ir noticis. Jēzus sacīja: “Kas Manus vārdus dzird un tic Tam, kas Mani sūtījis, tam ir Mūžīgā Dzīvība.” Vai jūs to nopietni? Tad, lūk, baseins, pilns ar ūdeni. Laika kristībām ir pilnīgi pietiekami. Lūgšim Dievu.

¹⁶⁰ Mūsu Debesu Tēvs, šī nelielā, saraustītā šodienas svētruna caur aizsmakušu balsi, Svētais Gars droši vien ir kaut kur devies. Tas izskanēja tieši tam, kam tas bija paredzēts, un šovakar tur ir daudzi, Kungs, varbūt piecpadsmit vai divdesmit cilvēku pacēla savas rokas, jo viņiem ir vajadzīgs Pavadonis. Viņi saprot, viņi ir centušies sevi apmānīt. Viņi mēģināja sacīt: “Ar mani viss ir kārtībā,” taču kaut kur dziļi iekšienē viņi saprot, ka tā tas nav. Un viņi vēlas just Tevi, Kungs. Viņi vēlas šo Pavadoni. Viņi grib pierakstīties. Tev vienmēr ir brīvas vietas. Viņi grib pierakstīties uz šo ceļojumu. Viņi nezina, kā tur nokļūt. Neviens nezina, kā viņus turp aizvest, tikai Tu vienīgais. Viņi nāk, lai saņemtu Dieva sagādāto Pavadoni, Svēto Garu. Viņi ir pacēlušī savas rokas.

¹⁶¹ Ak, Svētais Gars un Pavadoni, nonāc pār viņiem. Piedod katru grēku. Piedod viņu nelikumības. Pieņem šovakar viņus Kristus Miesā, kur viņi varēs sajūst Dievišķās strāvas plūsmu pa šo Vadu, kurš pievedīs viņus pie Jordānas, un pāri Jordānai uz apsolīto zemi. Lai viņi seko cieši aiz Vārda. Vārds saka: “Nožēlojiet grēkus un kristieties Jēzus Kristus Vārdā.” Lai viņi nemēģina izdarīt to kaut kādā citā veidā. Lai viņi seko cieši aiz Vārda, jo tieši Viņš ir Tas, kurš vedīs. Lūk, kādi ir tie soļi, lai uzrāptos tur, kur mēs varēsīm satvert šī Pavadoņa roku. Dāvā to, Kungs. Lai viņi ir Tavējie. Tagad viņi ir Tavās rokās kā trofejas, un neviens nevar viņus no tām izraut. Es ticu, ka Tu pieņemsi viņus kā izglābtus cilvēkus. Viņi pacēla savas rokas, taču viņi nevarētu to izdarīt paši no sevis, ja kaut kas nebūtu viņus uzrunājis. Es ticu, ka Tas biji Tu, Svētais Gars un Pavadonis.

¹⁶² Viņi redz, kā tuvojas tā stunda, pār zemi nolaižas migla, varenas ticības mācības un...un viss kas tamlīdzīgs apvienojas, draudzes satuvinās un apvienojas. Ak, Dievs, kā viņi jau mēģina teikt: “Visiem ar dīvainībām būs jādodas prom no šejienes un jādodas uz Aļasku.” Un visas šīs lietas, ar kurām viņi draud, tas mums nav nekas jauns, lielais Pavadonis mums to ir parādījis uz šī Vārda takas. Mēs vienkārši ejam caur šo Viņa daļu.

¹⁶³ Dievs, Tēvs, Tu šodien runāji uz viņiem, un es tagad uzticu viņus Tev kā šī Vārda trofeju. Jēzus Vārdā.

¹⁶⁴ Tēvs, šeit uz galda stāv lakatiņi, tie domāti slimiem cilvēkiem, kādam mazulītim, varbūt mātei, mātai, brālim, tajos ir pat iespraustas saspraudītes. Un es tos tagad pielieku sev klāt. Jā, mēs esam iemācīti no Bībeles, ka viņi ņēma no Pāvila ķermeņa autus un priekšautus, un slimie tika dziedināti, nešķīstie gari izgāja ārā no cilvēkiem. Jā, mēs saprotam, Kungs, ka Pāvils bija cilvēks, tikai

cilvēks. Bet uz viņa bija Svētā Gara svaidījums, kas svētīja šos lakatiņus, un šo cilvēku ticība tam, ka viņš bija Tavs apustulis. Jā, Pāvils ir paņemts prom no mums, taču ne Pavadonis. Viņš joprojām ir šeit. Dievs, es lūdzu, lai Tu svētī šos lakatiņus un lai Pavadonis vada viņus uz to vietu, uz šo pilnīgo nodošanos.

¹⁶⁵ Mēs atkal dzirdējam, ka tad, kad Israēls sekoja savam Pavadonim un viņi pienāca pie Jordānas...pareizāk sakot, pie Sarkanās jūras, un viņi tika apturēti tieši tad, kad viņi pildīja savu uzdevumu, un tur viņus aizveda Pavadonis. Kāpēc? Lai parādītu Viņa godību. Un kad visas cerības bija zudušas, tad Dievs palūkojās caur Uguns Stabu, un pat Nāves jūra izbīlī saritinājās, un izveidojās taka, lai Izraēls varētu doties uz apsolīto zemi.

¹⁶⁶ Patiesi, Kungs, Tu joprojām esi tas pats Dievs. Varbūt šie cilvēki ir kristieši, varbūt viņi pilda savu uzdevumu, taču viņi ir iedzīti stūrī, kur viņus ir iedzinusi slimība. Paskaties tagad caur Jēzus Asinīm, lai velns izbīlī atkāpjās, un tavi bērni var aiziet līdz apsolījumam, kas dāvā viņiem labu veselību. Dāvā to, Tēvs. Es sūtu šos lakatiņus no sava ķermeņa uz viņējo, Jēzus Kristus Vārdā.

¹⁶⁷ Es paceļu augšup šo sapulci Tavā priekšā, ticībā es nolieku viņus godības apņemtā Dieva debesu altāra priekšā. Lai katra vēlēšanās, viss, kas pie viņiem nav pareizi, vai slimības, viss, kas nav pareizi viņu dzīvēs, ak, Dievs, attīri viņus, padari viņus par Savējiem. Dziedini viņus, Tēvs. Un lai tas spēks, kas piecēla Jēzu no kapa, atdzīvina viņu mirstīgos ķermeņus un padara viņus par jauniem radījumiem Kristū. Dod viņiem labu veselību un spēku, lai viņi Tev kalpotu.

¹⁶⁸ Neaizmirsti mani, ak, Kungs, es esmu Tavs kalps. Palīdzi man, man ir vajadzīgs, lai par mani lūdz. Un es lūdzu, lai Svētais Gars mūs ved un mūs lieto, un ved mūs līdz tai dienai, kad mēs aci pret aci ieraudzīsim Jēzu Kristu Viņa godības pilnajā Atnākšanā, kad mēs satiksimies ar Viņu gaisā, kad atnāks Aizraušana. Mēs to lūdzam Kristus Vārdā. Āmen.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu... (Vai jūs mīlat?)

Viņš pirmais mīlējis

Un izpircis uz Golgātas

Man glābšanu.

¹⁶⁹ Lūk, ja jūs nemīlat viens otru, kurus jūs varat redzēt, tad kā gan jūs mīlēsiet Viņu, kuru neesat redzējuši? Tagad, kad mēs dziedāsim "Es mīlu Viņu", no visas sirds paspiediet roku tam, kas ir jums blakus, mīlestības rokaspiedienā.

Viņu mīlu es...

[Brālis Branhams sarokojas ar apkārt stāvošajiem.—Tulk]

Lai Dievs tevi svētī, brāli Nevil.

Golgātā man glābšanu.

Paceliet Viņam pretī savas rokas.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Viņš pirmais mīlējis.

Un izpircis uz Golgātas

Man glābšanu.

¹⁷⁰ Runājot par labu dziesmu, vai gribat vienu tādu dzirdēt? Kā es saprotu, šeit pie mums ir viens evaņģēlists, dziesmu vadītājs no Indianapoles. Man šķiet, ka viņš dzied Kedlu saiešanas teltī. Pareizi? Lieliski. Viņš ir no Kedlu saiešanas telts. Kurš no jums atceras E. Hovardu Kedlu? Ak! Lai Dieva miers ir ar viņa dārgo dvēseli. Sieviete, kuras balsi man patika klausīties gandrīz vai vairāk no visiem, tā bija Kedla kundze, kad viņa dziedāja: “Vai dodoties no rīta prom, tu iedomājies palūgt Dievu, Kristus, mūsu Pestītāja Vārdā, lai Viņš šodien tevi sargā?”

¹⁷¹ Reiz kādā rītā es pamodos tanī divistabu būdīnā, tepat, otrpus ielas, es taisījos iekurt uguni. Plīts negribēja iekurties. Es mēģināju to iededzināt, bet vēja brāzma man iecirtās sejā. Bija auksts, es no aukstuma biju gandrīz vai sastindzis. Visa grīda bija ar sarmu, bet es biju ar basām kājām. Mēģināju iekurināt šo mazo, veco dzelzs krāsniņu ar nelielu dūmvadu virs tās. Un es vienkārši... Mēs ar Medu tikko kā bijām apprecējušies. Un es centos, bet pagales bija mitras un nedega, un es sēdēju tur, es nodomāju: “Nu labi, es pamēģināšu vēlreiz.” Man bija jāiet uz darbu, bet es pūtu to veco plīti. Es izstiepu roku un ieslēdzu radio, un viņa sāka dziedāt: “Vai dodamies no rīta prom, tu iedomājies palūgt Dievu,” es vienkārši nometos uz grīdas, “Kristus, mūsu Pestītāja Vārdā, lai Viņš šodien tevi sargā?” Ak, kā man patika klausīties to sievieti!

¹⁷² Kad es reiz pārceļšos pāri tai upei, es ticu, ka es tur izdzirdēšu Kedla kundzi. Ziniet, es vienmēr norunāju satikšanos. Šinī upes krastā ir mūžam zaļojošs Koks, Dzīvības koks; bet upes otrajā krastā eņģeļu koris dzied dienu un nakti, jo tur nakts nemaz nav, redziet, dzied visu dienu. Es atradīšu sev vietu un vienkārši piesēdīšu, un paklausīšos. Es ticu, ka dzirdēšu, kā tur dziedās Kedla kundze.

¹⁷³ Lai Dievs svētī mūsu brāli. Es esmu piemirsis viņa vārdu. Kā tevi sauc, brāli? Brālis Neds Vūlmans tagad nodziedās jums dziesmu. Ļoti priecājos, ka tu šodien esi ar mums, brāli Vulman.

PAVADONIS

(A Guide)

Šo svētrunu brālis Viljams Marrions Branhams sludināja svētdienas vakarā, 1962. gada 14. oktobrī Branhama Saiešanas teltī Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Pierakstīts no magnetofona lentes angļu valodā bez saīsinājumiem un bez izmaiņām. Latviski tulkots no krievu valodas.